

Lewiatan

LISTA BARIER

w branżach telekomunikacyjnej i medialnej

Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan

marzec 2010

Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan realizuje projekt „Wdrożenie strategii rozwoju PKPP Lewiatan” (UDA-POKL.05.05.02-00-042/09-00) w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki współfinansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego.

W ramach projektu realizowanych jest wiele zadań, w tym rozwój dialogu branżowego i europejskiego, wdrożenie komunikacji on-line z członkami PKPP Lewiatan, wdrożenie systemu zarządzania relacjami z członkami, system zarządzania zasobami ludzkimi oraz plan rozwoju kompetencji.

Celem projektu jest wdrożenie trzech głównych filarów strategii rozwoju organizacji, tj:

- wzmocnienie konsultacji poprzez efektywne pozyskiwanie, organizację i prezentację stanowisk w dwóch wymiarach dialogu społecznego: branżowym i europejskim,
- poprawę jakości i właściwe ukierunkowanie informacji poprzez wprowadzenie nowych i modernizację dotychczasowych narzędzi komunikacji wewnętrznej i zewnętrznej,
- profesjonalizację działań HR organizacji poprzez wdrożenie systemu zarządzania zasobami ludzkimi oraz programu rozwoju kompetencji.

Nasze działania ukierunkowane są na zwiększenie liczby pracodawców uczestniczących w konsultacjach oraz poprawienie przydatności informacji udostępnianych przez Lewiatana.

W zadaniu zaplanowano zbudowanie, opracowanie i wdrożenie narzędzi wspierających skuteczną reprezentację branż (Energetyka, Media i Telekomunikacja, Banki i Instytucje Finansowe).

Listę Barier w branżach telekomunikacyjnej i medialnej opracowali przedstawiciele firm telekomunikacyjnych zrzeszonych w Lewiatanie oraz przedstawiciele Związku Pracodawców Prywatnych Mediów.

Publikacja współfinansowana ze środków Unii Europejskiej w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego

LISTA BARIER

w branżach telekomunikacyjnej i medialnej

Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan
marzec 2010

LISTA BARIER w branżach telekomunikacyjnej i medialnej

Sektor ICT w coraz większym stopniu wpływa na rozwój gospodarczy Polski i innych krajów na całym świecie. Bezpośredni wkład samej branży telekomunikacyjnej do PKB (produktu krajowego brutto) jest stosunkowo niewielki – na poziomie od 2 do 3%. Należy jednak pamiętać, że telekomunikacja ma nieoceniony pośredni wpływ na wzrost gospodarczy poprzez zwiększanie produktywności w praktycznie wszystkich gałęziach gospodarki i administracji publicznej.

Dzięki nowoczesnym rozwiązaniom telekomunikacyjnym znikają bariery komunikacyjne, usprawniany jest obieg informacji, redukowane są koszty działalności i oszczędzany czas. Ocenia się, że telekomunikacja odpowiada nawet za 30% wzrostu gospodarczego w krajach OECD. Technologie informacyjne i komunikacyjne stymulują rozwój innowacyjności, która jest podstawowym motorem napędowym nowoczesnej ekonomii. Dlatego właśnie w tej branży wszelkie bariery rozwoju oraz niewykorzystane szanse są bardzo istotne również dla całej gospodarki, szczególnie w czasach spowolnienia gospodarczego, gdy potrzebujemy wykorzystać każdą metodę stymulowania wzrostu.

Na poniższej liście znaleźć można właśnie takie bariery, które blokują i spowalniają rozwój sektora w długoterminowej perspektywie. Można tu zaliczyć:

- brak efektywnych działań w zakresie szybkiego uwolnienia i wykorzystania pasma zajmowanego aktualnie przez analogową telewizję, co wg. badań niemieckich może się przyczynić nawet do dodatkowego 0,6% rocznego wzrostu PKB w perspektywie 2010-2020,
- utrzymywanie anachronicznej formy Usługi Powszechnej, która zamraza znaczną ilość, tak teraz potrzebnych na inwestycje, funduszy,
- brak działań mających edukować i w efekcie niwelować bariery związane z nieuzasadnionymi obawami przed polami elektromagnetycznymi, co coraz bardziej hamuje procesy inwestycyjne w telekomunikacji ruchomej.

Można też znaleźć sporą listę barier mających charakter tak dobrze nam znanych w innych sektorach niepraktycznych przepisów, które powodują niepotrzebne skomplikowanie działania przedsiębiorców, krępują innowacyjność i konkurencyjność oraz powodują niepotrzebny wzrost kosztów. Któż np. rozumie dlaczego prawodawca obwarował możliwość wprowadzania obniżek cen koniecznością powiadomienia jej beneficjentów listownie co najmniej miesiąc przed planowaną obniżką?

W ocenie PKPP Lewiatan dla szybszego rozwoju tej kluczowej branży, organy administracji państwowej powinny podjąć pilne działania mające na celu usuwanie obydwu kategorii barier. Efektem tych działań może być odbicie gospodarcze naszego kraju po okresie spowolnienia.

LISTA BARIER w branżach telekomunikacyjnej i medialnej**SPIS TREŚCI**

Ustawa – Prawo telekomunikacyjne	4
Rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowego wykazu danych oraz rodzajów operatorów publicznej sieci telekomunikacyjnej lub dostawców publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych obowiązanych do ich zatrzymywania i przechowywania	24
Ustawa o ochronie danych osobowych	25
Prawo budowlane/Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne/Ochrona środowiska	27
Dywidenda Cyfrowa	28
Proces legislacyjny	30
Ustawa o radiofonii i telewizji	31
Prawo autorskie	34
Prawo prasowe	35
Ustawa o rachunkowości	36
Prawo pracy	36
Ustawa o radiofonii i telewizji	31

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
USTAWA – PRAWO TELEKOMUNIKACYJNE		
<p>Prawo Telekomunikacyjne narzuca konieczność potwierdzania wszelkich zmian warunków umowy w formie pisemnej. Nie uwzględnia to zmian zachodzących w obszarze nowych technologii w zakresie komunikacji z użytkownikami usług telekomunikacyjnych i stanowi poważną barierę w zakresie rozwoju nowoczesnych usług telekomunikacyjnych. Abonenci, którzy za pomocą dowolnych form komunikacji na odległość (np. Internet, telefon) dokonali zmian w zakresie świadczonych im usług, muszą bezwzględnie otrzymać korespondencję papierową z potwierdzeniem. Generuje to dużą ilość korespondencji, która większości ludzi nie jest do niczego potrzebna.</p>	<p>Art. 56 ust. 6-9</p>	<p>Proponujemy następujące brzmienie przepisu art. 59 ust 6:</p> <p>6. Dostawca usług może umożliwić abonentowi zmianę warunków umowy, o których mowa w ust. 3 pkt 2, 4-7 i 9 za pomocą środków porozumiewania się na odległość, w szczególności telefonicznie. W takim przypadku dostawca usług obowiązany jest utrwalić oświadczenie abonenta złożone w powyższy sposób i przechowywać je przez okres 12 miesięcy. Jednocześnie dostawca usług obowiązany jest do potwierdzenia abonentowi faktu złożenia oświadczenia o zmianie warunków umowy oraz jego zakresu i terminu wprowadzenia zmian, w formie pisemnej lub innej ustalonej z abonentem, w szczególności w formie krótkiej wiadomości tekstowej lub za pomocą poczty elektronicznej, w terminie ustalonym z Abonentem, ale nie później niż w ciągu jednego okresu rozliczeniowego od daty zlecenia zmiany. Abonentowi przysługuje prawo rezygnacji z otrzymania potwierdzenia, o którym mowa, powyżej, z zastrzeżeniem, iż taka rezygnacja powinna być zarejestrowana przez dostawcę usług.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Obowiązujące regulacje powinny uwzględniać zmiany w zakresie komunikacji z użytkownikami usług telekomunikacyjnych oraz ogólne zmiany zachodzące w społeczeństwie w zakresie kontaktu klientów z firmami oraz państwa z obywatelami.</p> <p>Obecnie dość powszechną formą kontaktu między stronami jest Internet – strony tworzone specjalnie dla obsługi użytkowników, którzy sami zarządzają swoimi usługami poprzez interaktywne konta. Taka polityka kontaktu jest zgodna z wprowadzanymi obecnie w Polsce narzędziami <i>e-administracji</i>, tj. <i>e-deklaracja</i>, <i>e-puap</i> etc.</p> <p>Tymczasem zarówno projektodawca Prawa telekomunikacyjnego jak i ustawodawca zmierzają w kierunku eliminacji obowiązujących obecnie, nowoczesnych technologicznie form kontaktu dostawców usług z klientami. Należy zauważyć, iż zarówno projektodawca jak i ustawodawca konsekwentnie w kolejnych projektach nowelizacji Prawa telekomunikacyjnego wprowadzają formę papierową lub pisemną jako standard bez jakiegokolwiek zastrzeżenia w postaci „lub innej ustalonej z abonentem”, co umożliwiłoby inną komunikację z abonentem za jego zgodą (w rozumieniu art. 174 Pt).</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Prawo Telekomunikacyjne narzuca konieczność potwierdzania wszelkich zmian warunków umowy w formie pisemnej. Nie uwzględnia to zmian zachodzących w obszarze nowych technologii w zakresie komunikacji z użytkownikami usług telekomunikacyjnych i stanowi poważną barierę w zakresie rozwoju nowoczesnych usług telekomunikacyjnych. Abonenci, którzy za pomocą dowolnych form komunikacji na odległość (np. Internet, telefon) dokonali zmian w zakresie świadczonych im usług, muszą bezwzględnie otrzymać korespondencję papierową z potwierdzeniem. Generuje to dużą ilość korespondencji, która większości ludzi nie jest do niczego potrzebna.</p>	<p>Art. 56 ust. 6-9</p>	<p>Na podstawie tak skonstruowanych przepisów dochodzi do sytuacji absurdalnych, w których klient posiadający, zgodnie z własną wolą oraz wyborem, konto w systemach i-boa (internetowe biura obsługi klienta, w których klient zarządza własnym kontem oraz dokonuje wszelkich operacji związanych ze świadczonymi usługami) ma być informowany na piśmie drogą pocztową o operacjach, których dokonał na własnym koncie. Dodatkowo klient ten nie może zrezygnować z tej formy, ponieważ jest ona jedyną określoną w przepisach.</p> <p>Zarówno przedsiębiorca jak i klient powinni mieć wybór w zakresie formy komunikacji. Dodatkowo obecne przepisy wprowadzają inne niż obowiązujące okresy komunikacji z klientem tj. 14 dniowy termin na doręczenie potwierdzeń. Wydaje się, iż w celu ograniczenia kosztów potwierdzenia mogłyby być przesyłane „nie później niż w ciągu jednego okresu rozliczeniowego od daty zlecenia zmiany”, co praktycznie oznaczałoby, że każda zmiana docierałaby do klienta wraz z fakturą i wykazem połączeń (przedsiębiorca mógłby ograniczyć koszty dodatkowej wysyłki, a klient raz w miesiącu otrzymywał by pełną informację od swojego dostawcy).</p> <p>Pragniemy zaznaczyć, iż funkcjonujące rozwiązanie (zmiany do przepisu w art. 56 ust. 6-9) zostało zgłoszone w procesie ostatniej nowelizacji Pt dopiero na etapie prac w Senacie RP (ostatnie posiedzenie Komisji Gospodarki Narodowej) i w praktyce nie było możliwości efektywnej dyskusji w tym zakresie.</p> <p>Należy podnieść, iż z uwagi na niekorzystny dla Polski wyrok ETS w najbliższym czasie będą zmieniane przepisy Pt dot. definicji abonenta. Wymóg formy pisemnej umowy nie będzie dotyczyć umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawieranej przez dokonanie czynności faktycznych. Jest bardzo prawdopodobne, że powstanie dodatkowo nielogiczna konieczność potwierdzania zmian na piśmie w przypadku umów, których zawarcie nie wymaga w ogóle formy pisemnej.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Aktualne brzmienie przepisu art. 61 Pt nakłada na dostawców usług telekomunikacyjnych obowiązek doręczenia abonentowi na piśmie oraz podania do publicznej wiadomości treści każdej zmiany w cenniku, z wyprzedzeniem co najmniej jednego okresu rozliczeniowego przed wprowadzeniem tych zmian w życie. Jednocześnie abonent powinien zostać poinformowany o prawie wypowiedzenia umowy w przypadku braku akceptacji zmiany w cenniku.</p> <p>W efekcie każda zmiana w cenniku w tym taka, która polepsza warunki umowy jak np. obniżka cen, czy też zmiana mająca charakter techniczny:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Nie może być wprowadzona w terminie krótszym niż cykl rozliczeniowy – zazwyczaj miesięczny, • Wymaga poinformowania klienta o prawie wypowiedzenia umowy, które to prawo i tak klientowi przysługuje. <p>Wszelkie obniżki cen wiążą się zatem z dodatkowymi opóźnieniami oraz kosztami korespondencji.</p>	<p>Art. 61 Pt</p>	<p>Przepis wymaga doprecyzowania, jakie zmiany w cenniku wymagają ich doręczenia abonentowi oraz publikacji publicznej.</p> <p>Ewentualnie przepis powinien zawęzić zakres zmian, które wymagają publikacji – wprowadzając mniej korzystne zasady świadczenia usług np. podwyżki cen usług (natomiast przepis nie powinien dotyczyć obniżek cen).</p> <p>Według Lewiatana obowiązujący przepis art. 61 Pt:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Jest niezgodny z przepisami Prawa Wspólnotowego, 2. Nie ma precedensu w krajach UE, 3. Zakłóca naturalne działania konkurencyjne, powoduje ogromne koszty. <p>Ad. 1.</p> <p>Zgodnie z przepisem art. 21 DYREKTYWY 2002/22/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) Państwa Członkowskie zapewniają dostępność przejrzystych i aktualnych informacji o stosowanych cenach i taryfach oraz o standardowych warunkach odnoszących się do dostępu i korzystania z publicznie dostępnej sieci telefonicznej użytkownikom końcowym i konsumentom, zgodnie z przepisami załącznika II.</p> <p>Przepisy Załącznika Nr II do przedmiotowej Dyrektywy nie określają obowiązku informowania na piśmie o każdym obniżeniu cen usług telekomunikacyjnych z wyprzedzeniem, co najmniej jednego miesiąca.</p> <p>Należy podnieść, iż z uwagi na wyrok ETS będą zmieniane przepisy Pt dot. definicji abonenta. Wymóg formy pisemnej umowy nie będzie dotyczyć umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawieranej przez dokonanie czynności faktycznych. Nielogiczna jest konieczność potwierdzenia zmian dot. cen na piśmie w przypadku umów, których zawarcie nie wymaga formy pisemnej.</p> <p>Obowiązująca w Polsce regulacja stanowi naruszenie przepisów Prawa Wspólnotowego.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Aktualne brzmienie przepisu art. 61 Pt nakłada na dostawców usług telekomunikacyjnych obowiązek doręczenia abonentowi na piśmie oraz podania do publicznej wiadomości treści każdej zmiany w cenniku, z wyprzedzeniem co najmniej jednego okresu rozliczeniowego przed wprowadzeniem tych zmian w życie. Jednocześnie abonent powinien zostać poinformowany o prawie wypowiedzenia umowy w przypadku braku akceptacji zmiany w cenniku.</p> <p>W efekcie każda zmiana w cenniku w tym taka, która polepsza warunki umowy jak np. obniżka cen, czy też zmiana mająca charakter techniczny:</p> <ul style="list-style-type: none">• Nie może być wprowadzona w terminie krótszym niż cykl rozliczeniowy – zazwyczaj miesięczny,• Wymaga poinformowania klienta o prawie wypowiedzenia umowy, które to prawo i tak klientowi przysługuje. <p>Wszelkie obniżki cen wiążą się zatem z dodatkowymi opóźnieniami oraz kosztami korespondencji.</p>	<p>Art. 61 Pt</p>	<p>Ad. 2.</p> <p>Analiza obowiązków informacyjnych w wybranych krajach UE wskazuje, iż polskie przepisy są ewenementem. Wynik analizy jest jednoznaczny – w żadnym kraju obowiązki informacyjne w zakresie zmiany cennika nie uwzględniają sytuacji informowania o każdej obniżce cen z miesięcznym wyprzedzeniem.</p> <p>Ad. 3.</p> <p>Obowiązujący oraz projektowany przepis art. 1 pkt 5 lit. a i b projektu zmiany ustawy – Prawo telekomunikacyjne powodują, iż po kilkunastu latach konkurencji cenowej opartej na planowaniu obniżek i zaskoczeniu konkurentów ustawodawca doszedł do wniosku, iż o obniżkach cen, które co do zasady powinny zwiększać przewagę konkurencyjną należy informować konkurentów na miesiąc przed wprowadzeniem danej obniżki życia.</p> <p>Taki mechanizm, co do istoty można uznać za antykonkurencyjny z punktu widzenia konkurencji cenowej oraz walki konkurencyjnej.</p> <p>W praktyce ustawodawca spowodował, iż nowe niższe ceny wprowadzane są dla nowych klientów z uwagi na fakt, iż sama kampania informacyjna może być droższa niż spodziewany rezultat biznesowy obniżki cen dla wszystkich użytkowników.</p> <p>W powyższej sytuacji można stwierdzić, iż obowiązujące przepisy mają charakter antykonsumencki i można zaryzykować twierdzenie, iż zniechęcają do obniżania cen usług.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>W zakresie rozwiązań dotyczących zabezpieczania interesów klientów będących w trudnym położeniu finansowym (kryzys gospodarczy) a z drugiej strony dających możliwość zabezpieczenia świadczenia usług użytkownikom, którzy zalegają z zapłatą zobowiązań wynikających z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawartych z innymi przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Art. 57 Pt – poważnie utrudnia ocenę wiarygodności płatniczej i wymaga zmiany. • Art. 86 Pt – jest redundantny w stosunku do art. 57 i należy go uchylić w całości. • Art. 93 ust. 4 Pt – wymaga zmiany. • Art. 101 ust. 3 pkt 1 Pt – wymaga zmiany. 	<p>Art. 57 Pt Art. 86 Pt Art. 93 ust. 4 Pt Art. 101 ust. 3 pkt 1 Pt</p>	<p>Wprowadzić następujące zmiany:</p> <p>art. 57 – w którym:</p> <p>a) ust. 2 i 3 otrzymałby następujące brzmienie:</p> <p>2. Dostawca usług może uzależnić zawarcie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do sieci, od:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dostarczenia przez użytkownika końcowych dokumentów potwierdzających możliwość wykonania zobowiązania wobec dostawcy usług wynikającego z umowy; 2) pozytywnej oceny wiarygodności płatniczej użytkownika końcowego. <p>3. Dostawca usług może odmówić użytkownikowi końcowemu zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do sieci lub zawrzeć ją na mniej korzystnych dla użytkownika końcowego warunkach w związku z negatywną oceną wiarygodności płatniczej użytkownika końcowego. Dostawca usług może w szczególności żądać zabezpieczenia wiarygodności wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do sieci, wskazać górną wartość należności, której przekroczenie uprawnień będzie do zablokowania połączeń wychodzących lub realizacji wszystkich usług wynikających z tej umowy lub odmówić zawarcia umowy o charakterze promocyjnym.</p> <p>b) po ust. 3 dodać należałoby ust. 3a w następującym brzmieniu:</p> <p>3a. Dostawca usług może, pod rygorem zablokowania połączeń wychodzących lub realizacji wszystkich usług wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do sieci, żądać zabezpieczenia wiarygodności wynikających z tej umowy lub ograniczyć świadczenie usług także w trakcie wykonywania umowy, jeżeli istnieje uzasadnione podejrzenie dotyczące możliwości zaspokojenia dostawcy z tytułu powstałej wiarygodności lub użytkownik końcowy przekroczył górną wartość należności wskazaną w umowie.</p> <p>art. 93 , w którym ust. 4 otrzymałby następujące brzmienie:</p> <p>4. Przedsiębiorca wyznaczony zapewnia abonentom możliwość:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nieodpłatnego zablokowania połączenia wychodzącego powyżej określonej kwoty w okresie rozliczeniowym, jeżeli kwota ta została wskazana w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a abonent nie dokonał zabezpieczenia wiarygodności wynikających z tej umowy oraz

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>W zakresie rozwiązań dotyczących zabezpieczania interesów klientów będących w trudnym położeniu finansowym (kryzys gospodarczy) a z drugiej strony dających możliwość zabezpieczenia świadczenia usług użytkownikom, którzy zalegają z zapłatą zobowiązań wynikających z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawartych z innymi przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Art. 57 Pt – poważnie utrudnia ocenę wiarygodności płatniczej i wymaga zmiany. • Art. 86 Pt – jest redundantny w stosunku do art. 57 i należy go uchylić w całości. • Art. 93 ust. 4 Pt – wymaga zmiany. • Art. 101 ust. 3 pkt 1 Pt – wymaga zmiany. 	<p>Art. 57 Pt Art. 86 Pt Art. 93 ust. 4 Pt Art. 101 ust. 3 pkt 1 Pt</p>	<p>2) korzystania z usług w granicy kwoty przedpłaconej lub w określonej przez abonenta górnej granicy kwoty faktury.</p> <p>art. 101, w którym w ust. 3 pkt 1 otrzymałby następujące brzmienie:</p> <p>1) ograniczyć świadczenie usług telekomunikacyjnych w pierwszej kolejności usług niewchodzących w skład usługi powszechnej, utrzymując świadczenie usług niepowiększających zadłużenia abonenta, w tym przekazywanie połączeń do abonenta lub połączeń bezpłatnych, jeżeli abonent pozostaje w opóźnieniu z płatnością należności za wykonanie usług telekomunikacyjnych przez okres dłuższy niż jeden okres rozliczeniowy lub w przypadku wskazanym w art. 57 ust. 3a lub w art. 93 ust. 4 pkt 1.</p> <p>Uzasadnienie.</p> <p>Art. 57 ust 2 i 3 reguluje możliwość dokonywania przez dostawcę usług oceny wiarygodności płatniczej użytkownika końcowego. Pomijając zasadność regulacji w tym zakresie, należy wskazać, że możliwości dokonywania takiej weryfikacji są poważnie ograniczone. Ust. 2 art. 57 Pt wskazuje na możliwość uzależnienia zawarcia umowy, a tym samym na możliwość odmowy jej zawarcia. Wskazuje na dostarczenie dokumentów potwierdzających możliwość wykonania zobowiązania wobec dostawcy usług wynikającego z umowy oraz pozytywną ocenę wiarygodności płatniczej wynikającej z danych będących w posiadaniu dostawcy usług lub z udostępnionych mu przez BIG.</p> <p>Mamy zatem wskazanie na możliwość odmowy i tylko odmowy zawarcia umowy w oparciu o 3 czynniki. Ust. 3 art. 57 Pt, wskazuje na możliwość nie tylko odmowy zawarcia umowy, ale także zawarcia jej na mniej korzystnych warunkach. Jednak tu został wskazany tylko jeden czynnik – negatywna weryfikacja płatnicza na podstawie informacji udostępnionych przez BIG. Wynika z tego, że w przypadku niedostarczenia przez użytkownika końcowego dokumentów potwierdzających możliwość wykonania zobowiązania wobec dostawcy lub negatywnej oceny wiarygodności płatniczej użytkownika końcowego, wynikającej z danych będących w posiadaniu dostawcy usług, nie ma możliwości zawarcia umowy na mniej korzystnych warunkach, choć istnieje możliwość odmowy jej zawarcia. Pojawia się uzasadniona wątpliwość istnienia takiego zróżnicowania, dlatego bowiem negatywna weryfikacja w oparciu o inne dane od danych uzyskanych z BIG nie może być podstawą do zawarcia umowy na mniej korzystnych warunkach. Jednak najpoważniejszą wątpliwością pozostaje uzasadnienie do wprowadzenia możliwości weryfikacji użytkownika tylko w oparciu o wskazane w ustawie źródła. >></p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>W zakresie rozwiązań dotyczących zabezpieczania interesów klientów będących w trudnym położeniu finansowym (kryzys gospodarczy) a z drugiej strony dających możliwość zabezpieczenia świadczenia usług użytkownikom, którzy zalegają z zapłatą zobowiązań wynikających z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawartych z innymi przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Art. 57 Pt – poważnie utrudnia ocenę wiarygodności płatniczej i wymaga zmiany. • Art. 86 Pt – jest redundantny w stosunku do art. 57 i należy go uchylić w całości. • Art. 93 ust. 4 Pt – wymaga zmiany. • Art. 101 ust. 3 pkt 1 Pt – wymaga zmiany. 	<p>Art. 57 Pt Art. 86 Pt Art. 93 ust. 4 Pt Art. 101 ust. 3 pkt 1 Pt</p>	<p>Poza nimi w praktyce istnieje możliwość weryfikacji także o inne dane zawarte w innych źródłach. Oczywistym może być sprawdzanie wiarygodności płatniczej u innych dostawców usług telekomunikacyjnych.</p> <p>Na przykład w ustawie prawo bankowe, wprost przewidziano możliwość wymiany informacji pomiędzy bankami i innymi podmiotami świadczącymi usługi finansowe, a jednocześnie nie wprowadzono ograniczeń odnośnie innych sposobów weryfikacji. Przykład ten jest jak najbardziej uzasadniony, bo tak w przypadku usług bankowych (przynajmniej ich części – kredyty, pożyczki), jak i w przypadku usług telekomunikacyjnych (a przynajmniej znacznej ich części) bank i dostawca usług telekomunikacyjnych zajmuje pozycję wierzyciela. Mamy bowiem sytuację, w której najpierw są świadczone usługi telekomunikacyjne, a dopiero potem – na podstawie wystawionej faktury – następuje płatność. Zatem dostawca usług telekomunikacyjnych pełni w istocie rolę swego rodzaju kredytodawcy. Stąd istotne jest, aby dostawca mógł dokonywać weryfikacji użytkowników pod kątem ich zdolności do spłaty zobowiązań w stosunku do dostawcy tak na etapie przed zawarciem umowy, jak i w trakcie jej realizowania. Powinien mieć także możliwość zablokowania świadczenia usług lub żądania zabezpieczenia płatności za nie wcześniej niż dopiero po tym, jak abonent rachunku nie zapłaci. Do tego bowiem czasu użytkownik może doprowadzić do bardzo poważnego zadłużenia, a nawet do poważnych nadużyć.</p> <p>Omawiając ten problem, warto także zwrócić uwagę, że dostawcy bardzo często oferują szczególnie korzystne umowy – o charakterze promocyjnym. Nie ma żadnego uzasadnienia, by takie umowy traktować jak każde inne, i nie móc w odniesieniu do takich przypadków stosować szczególnej weryfikacji, czy szczególnych warunków zabezpieczeń. W takich przypadkach nie tylko użytkownik otrzymuje lepszą ofertę, także dostawca ponosi większe ryzyko.</p> <p>Stąd propozycja bardziej ogólnego uregulowania możliwości dokonywania weryfikacji użytkownika końcowego jest jak najbardziej zasadna. Uzasadnione jest także wskazanie wprost w ustawie, jakie działania mogą podejmować dostawcy usług już w trakcie wykonywania umowy. Proponowane rozwiązania w żaden sposób nie pogorszą sytuacji użytkowników końcowych. Zwłaszcza, że część regulacji umownych podlega kontroli ex ante przez UKE, wszystkie regulacje umowne dotyczące konsumentów podlegają także kontroli ex post przez UOKiK. Kontroli przez oba wskazane organy podlegają także działania dostawców usług. Wpłyną za to pozytywnie na stopień eliminacji z rynku zachowań nieuczciwych.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>W zakresie rozwiązań dotyczących zabezpieczania interesów klientów będących w trudnym położeniu finansowym (kryzys gospodarczy) a z drugiej strony dających możliwość zabezpieczenia świadczenia usług użytkownikom, którzy zalegają z zapłatą zobowiązań wynikających z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawartych z innymi przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Art. 57 Pt – poważnie utrudnia ocenę wiarygodności płatniczej i wymaga zmiany. • Art. 86 Pt – jest redundantny w stosunku do art. 57 i należy go uchylić w całości. • Art. 93 ust. 4 Pt – wymaga zmiany. • Art. 101 ust. 3 pkt 1 Pt – wymaga zmiany. 	<p>Art. 57 Pt Art. 86 Pt Art. 93 ust. 4 Pt Art. 101 ust. 3 pkt 1 Pt</p>	<p>Art. 86 Pt wskazuje na obowiązek zawarcia umowy o świadczenie usługi powszechnej pod warunkiem spełnienia przez użytkownika końcowego warunków wynikających z regulaminu świadczenia usługi. W istocie regulacja ta dotyczy zagadnienia uregulowanego już w art. 57 Pt. Nie ma zatem uzasadnienia, aby ją powielać (chyba, że w odniesieniu do usługi powszechnej miałyby istnieć inne kryteria weryfikacji i byłyby one wskazane w ustawie).</p> <p>W chwili obecnej istnienie komentowanej regulacji daje podstawę do stwierdzenia, że art. 86 Pt stanowi <i>lex specialis</i> w stosunku do art. 57 Pt, co oznacza, że podstawą do odmowy zawarcia umowy o świadczenie usługi powszechnej mogą być inne elementy niż te wskazane w art. 57 Pt, o ile tylko będą przewidziane w regulaminie i o ile użytkownik ich nie spełni. Oczywiście musi to być zgodne z innymi przepisami prawa, w stosunku do których art. 86 Pt nie stanowi <i>lex specialis</i>. Ponieważ proponuje się zmianę art. 57 Pt to pozostawienie art. 86 Pt jest tym bardziej niezasadne. Ochroną przed ewentualnymi nadużyciami ze strony przedsiębiorcy wyznaczonego jest kontrola regulacji umownych dokonywana przez UKE.</p> <p>Przepis art. 93 ust. 4 Pt zapewnienia możliwości zablokowania połączeń wychodzących powyżej określonej wartości wskazuje jako uprawnienie jedynie dla abonentów. Tymczasem uprawnienie takie powinien mieć także przedsiębiorca wyznaczony (podobnie, jak każdy innych dostawca usług). Znane są przypadki powstawania w sposób nieświadomy nadmiernego zadłużenia się abonentów. TP na takie przypadki reaguje na bieżąco, jednak nie zawsze abonenci podejmują działania na tyle szybko, by uniknąć dalszego przyrostu zadłużania. Należy także brać pod uwagę przypadki celowego działania na szkodę przedsiębiorcy wyznaczonego. Stąd uzasadnione jest, by także przedsiębiorca wyznaczony był uprawniony do blokowania połączeń wychodzących powyżej określonej wartości. Oczywiście wartość ta byłaby różna w zależności od możliwości finansowych abonentów, a blokada nie byłaby koniecznością ze względu na możliwość ustanowienia zabezpieczenia. Zważywszy, że kwestie te musiałyby zostać uregulowane w umowie/regulaminie/cenniku, a te mogą obowiązywać jedynie pod warunkiem, że Prezes UKE nie zgłosi doń sprzeciwu, trudno jest obawiać się, że na tym polu dojdzie do nadużyć ze strony przedsiębiorcy wyznaczonego.</p> <p>Art. 101 ust. 3 Pt wskazuje na przypadki, w których przedsiębiorca wyznaczony może ograniczyć świadczenie usług. Zmiana w tym zakresie jest konieczna nie tylko po ewentualnym uwzględnieniu propozycji zmiany art. 93 ust. 4 Pt. Zamiana w tym zakresie jest konieczna także ze względu na obecną regulację art. 93 ust. 4 Pt. Przepis ten mówi o konieczności ograniczenia połączeń wychodzących powyżej określonej wartości przez przedsiębiorcę wyznaczonego (nie ma znaczenia, że tylko na żądanie abonenta), a tymczasem art. 101 ust. 3 Pt wskazuje w zamkniętym katalogu przypadki, kiedy do takiego ograniczenia dojść może, i nie wskazuje na art. 93 ust. 4 Pt. Te przepisy nie są zatem spójne.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Zmiana brzmienia przedmiotowych przepisów, która jednoznacznie będzie nakładała na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązek uzyskania zgody abonentów na publikację ich danych w Ogólnokrajowym Spisie Abonentów, przy jednoczesnym nienakładaniu takiego obowiązku w przypadku udostępniania danych za pośrednictwem Ogólnokrajowym Biura Numerów.</p> <p>Abonent mógłby natomiast złożyć sprzeciw wobec udostępniania jego danych w Ogólnokrajowym Biurze Numerów.</p>	<p>Art. 169 Pt – dodanie ust. 3a Art. 174 Pt</p>	<p>W art. 169 po ust. 3 dodać ust. 3a w brzmieniu:</p> <p>3a. Abonent będący osobą fizyczną może złożyć pisemny sprzeciw wobec udostępniania jego numeru telefonu, za pośrednictwem służb informacyjnych przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.</p> <p>Art. 174 powinien otrzymać brzmienie:</p> <p>174. Jeżeli przepisy ustawy wymagają wyrażenia zgody lub przewidują możliwość złożenia sprzeciwu przez abonenta lub użytkownika końcowego, oświadczenia te:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie mogą być domniemane lub dorozumiane z oświadczenia woli o innej treści, 2) mogą być wyrażone drogą elektroniczną, pod warunkiem ich utrwale- nia i potwierdzenia przez użytkownika, 3) mogą być wycofane w każdym czasie, w sposób prosty i wolny od opłat. <p>Uzasadnienie:</p> <p>Zauważyć również należy bariery w zakresie wykonywania przepisów PT w zakresie ochrony danych osobowych na gruncie Prawa telekomunikacyjnego (Pt).</p> <p>Zgodnie z poprzednio obowiązującą ustawą – Prawo telekomunikacyjne z dnia 21 lipca 2000 r. (Dz. U. Nr 73, poz. 852, z późn. zm.) jedną z usług powszechnych świadczonych przez operatora była usługa polegająca na udzieleniu informacji o numerach abonentów, tzw. "biuro numerów" [art. 49].</p> <p>Przepis art. 70 tej ustawy wprowadzał możliwość zastrzeżenia przez abonenta będącego osobą fizyczną, umieszczenia w publicznie dostępnym spisie abonentów określonych danych identyfikujących tego abonenta. Zasadą było więc zamieszczanie danych abonenta w publicznie dostępnym spisie abonentów oraz w "biurze numerów", chyba że abonent złożył zastrzeżenie – wtedy jego dane nie były zamieszczane w publicznie dostępnym spisie abonentów, ani nie były udostępniane poprzez "biuro numerów".</p> <p>Zgodnie z art. 169 ust 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.) zamieszczenie w publicznie dostępnym spisie danych identyfikujących abonenta będącego osobą fizyczną może nastąpić wyłącznie po uprzednim wyrażeniu przez niego zgody na dokonanie tych czynności [art. 169 ust. 3].</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Zmiana brzmienia przedmiotowych przepisów, która jednoznacznie będzie nakładała na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązek uzyskania zgody abonentów na publikację ich danych w Ogólnokrajowym Spisie Abonentów, przy jednoczesnym nienakładaniu takiego obowiązku w przypadku udostępniania danych za pośrednictwem Ogólnokrajowym Biura Numerów.</p> <p>Abonent mógłby natomiast złożyć sprzeciw wobec udostępniania jego danych w Ogólnokrajowym Biurze Numerów.</p>	<p>Art. 169 Pt – dodanie ust. 3a Art. 174 Pt</p>	<p>W związku z różnymi sposobami określenia obowiązku operatora telekomunikacyjnego udostępniania informacji o abonentach we wskazanych wyżej ustawach, a także wobec braku przepisów przejściowych regulujących omawiane sprawy, po wejściu w życie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne, Telekomunikacja Polska S.A. przyjęła następującą praktykę:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dane osób, które złożyły zastrzeżenie, pod rządami ustawy Prawo telekomunikacyjne z dnia 21 lipca 2000 r. – nie były/nie są publikowane w książkach telefonicznych i nie były/nie są udostępniane za pośrednictwem służb informacyjnych o numerach telefonów, • dane osób, które nie złożyły zastrzeżenia były publikowane w książkach telefonicznych i były udostępniane za pośrednictwem służb informacyjnych o numerach telefonów. Nie pozyskiwano początkowo od tych osób zgody na publikację ich danych w książkach telefonicznych, jak również na udostępnianie za pośrednictwem służb informacyjnych o numerach telefonów, • dane osób, które stały się klientami TP po wejściu w życie Ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne są publikowane w książkach telefonicznych i są udostępniane za pośrednictwem służb informacyjnych o numerach telefonów wyłącznie po uzyskaniu ich zgody. <p>Opisana praktyka znalazła potwierdzenie w stanowisku Ministerstwa Infrastruktury z dnia 29 września 2004 r. wyrażonym na wniosek TP o interpretację przepisów Prawa telekomunikacyjnego.</p> <p>Jednakże pismem z dnia 23 stycznia 2008 r. Nr DOLIS-035-23/08/1724/08 skierowanym do Prezesa UKE Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przedstawił stanowisko, zgodnie z którym przedsiębiorcy telekomunikacyjni powinni uzyskać od każdego abonenta (niezależnie od daty podpisanej umowy) zgodę na zamieszczenie ich danych w publicznie dostępnym spisie abonentów, rozumianym jako informacja o numerach telefonicznych abonentów (biuro numerów) oraz spis abonentów wydawany w formie książkowej lub elektronicznej.</p> <p>Powyższe stanowisko podzielił Prezes UKE, modyfikując swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie w publikacji zamieszczonej na stronie Urzędu z dnia 11 lutego 2008 r.</p> <p>Ponieważ istnieją trudności interpretacyjne omawianych przepisów zarówno po stronie adresatów przepisów jak i recipientów zasadne jest wprowadzenie do Pt zmian przepisów art. 169 oraz w art.174.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Kary nakładane przez organ administracji państwowej.</p> <p>Potrzeba „racjonalizacji” sankcji karnych prawa gospodarczego.</p>	<p>Art. 210 Pt</p>	<p>W ustawie o transporcie kolejowym w art. 66 ust. 2 jest mowa o karze do 2 %, a nie 3 % przychodu za poprzedni rok.</p> <p>Ponadto w tej ustawie zawarty jest przepis, że Prezes Urzędu Transportu Kolejowego może odstąpić od nałożenia kary, jeżeli skutki naruszenia przez przedsiębiorcę zostały przez niego usunięte w terminie określonym w wydanej przez niego decyzji.</p> <p>Proponuje się rozważenie możliwości wprowadzenia analogicznego rozwiązania w systemie krajowym do przepisów materialnych – tak aby zasada ta mogła być powszechnie stosowana, w tym również w zakresie Prawa telekomunikacyjnego, a także obniżkę kary do 2 % (ewentualnie poprzez nowelizację art. 210 ust. 1 Pt) i możliwość odstąpienia od wymierzenia kary wskutek doprowadzenia przez przedsiębiorcę do stanu zgodnego z prawem (ewentualnie nowy ustęp w art. 210 Pt).</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Należy zwrócić uwagę na funkcjonującą w systemie prawnym regulację instytucji kary nakładanej przez organ administracji państwowej – a nie przez sąd powszechny – co pojawiło się w polskim prawie w ślad za prawem wspólnotowym, lecz należy do najmniej opracowanych w doktrynie.</p> <p>W systemie krajowym instytucja ta występuje w bardzo wielu ustawach np. ustawa Prawo telekomunikacyjne, Prawo energetyczne, o transporcie kolejowym itd.</p> <p>Potrzeba „racjonalizacji sankcji karnych prawa gospodarczego” jest niewątpliwie uzasadniona.</p> <p>Wskazują na to ponadto również analizy np. dwóch ustaw: z dnia 28 marca 2003 – o transporcie kolejowym (j.t. Dz.U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94) oraz z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (j.t. Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625).</p> <p>W ustawie o transporcie kolejowym w art. 66 ustęp 2 jest mowa o karze do 2 %, a nie 3 % przychodu za poprzedni rok.</p> <p>Ponadto w tej ustawie zawarty jest przepis, że Prezes Urzędu Transportu Kolejowego może odstąpić od nałożenia kary, jeżeli skutki naruszenia przez przedsiębiorcę zostały przez niego usunięte w terminie określonym w wydanej przez niego decyzji.</p> <p>Należy dostosować przepisy dotyczące kar do prawa wspólnotowego.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Kary nakładane przez organ administracji państwowej. Potrzeba „racjonalizacji” sankcji karnych prawa gospodarczego.</p>	<p>Art. 210 Pt</p>	<p>W prawie polskim do kar nie stosuje się wprost zasad dotyczących kar w rozumieniu prawa karnego, przyjmowanie, a tak jest w praktyce, że karę można nałożyć w każdym przypadku określonym w odpowiednich przepisach, a zatem nawet kilkakrotnie w stosunku do tego samego działania lub zaniechania (choć zarazem nie jest ona grzywną w celu przymuszenia w rozumieniu przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji), oraz że nakłada się ją bez konieczności ustalania i udowodnienia stopnia zawinienia, a więc opiera się ją na nieznanym prawu karnemu zasadzie odpowiedzialności obiektywnej [por. art. 210 ust. 2 Pt], kara pieniężna/administracyjna powinna być przez ustawodawcę unormowana – jak się wydaje – jako instytucja w sposób systemowy, a dopiero następnie rozwijana w odpowiednich przepisach prawa materialnego. W przeciwnym razie, nie tylko, jak się to dzieje dotychczas, kara może być np. kilkakrotnie nakładana za to samo.</p> <p>Ust. 2 lit.c Dyrektywy ramowej, tj. Dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej – j.w.). Prawo wspólnotowe nie powinno być zatem przeszkodą w stworzeniu możliwości orzekania o karze, w istocie zawsze finansowej, w formie określonych zobowiązań inwestycyjnych w interesie publicznym.</p> <p>Stworzenie możliwości orzekania o karze, w istocie zawsze finansowej, w formie określonych publicznoprawnych zobowiązań inwestycyjnych w interesie publicznym może być zatem jednym z instrumentów realizacji powołanego przepisu Dyrektywy ramowej.</p>
<p>Nadmierne obowiązki związane z wykonywaniem zadań na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego, których koszty spoczywają w całości na przedsiębiorcach telekomunikacyjnych.</p>	<p>Art. 176 Pt</p>	<p>Nie negujemy wagi omawianych problemów ani potrzeby dbałości o bezpieczeństwo państwa czy porządek publiczny. Omawiany obszar regulacji wymaga jednak wnikliwszego oraz staranniejszego pod względem merytorycznym, podejścia ze strony wszystkich podmiotów zainteresowanych regulacją oraz postrzegania potrzeby napisania ustawy o ... np. wykonywaniu czynności na rzecz obronności (...), albo o świadczeniach na rzecz (...). Przy czym należy zauważyć, że w systemie prawnym funkcjonuje – i to od lat – Dekret z dn. 23.04. 1953r. o świadczeniach w celu zwalczania klęsk żywiołowych (Dz. U. Nr 23, poz. 98 z zm.), a więc akt analogiczny do proponowanego, tyle że odnoszący się do klęsk żywiołowych.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Nadmierne obowiązki związane z wykonywaniem zadań na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego, których koszty spoczywają w całości na przedsiębiorcach telekomunikacyjnych.</p>	<p>Art. 176 Pt</p>	<p>Nie jest też jasne ani oczywiste dlaczego wszelkie obowiązki w tym zakresie powinny być zawsze świadczone przez przedsiębiorców nieodpłatnie. Zwrócić należy uwagę, że normalną praktyką jest, że państwo zakupuje (często na wolnym rynku) wszelkie narzędzia i środki służące do wykonywania swoich obowiązków w zakresie obronności, bezpieczeństwa i porządku publicznego. Oczywistym jest, że np. producenci samochodów nie dostarczają ich Państwu nieodpłatnie na ww. cele, podobnie nie świadczą nieodpłatnie usług podmioty dostarczające rozwiązania informatycznych, np. bazodanowych. Wraz z rosnącym katalogiem obowiązków coraz trudniej jest zrozumieć dlaczego pewna grupa przedsiębiorców została w negatywny sposób wyróżniona zobowiązaniem do świadczenia w tym zakresie nieodpłatnych usług.</p>
<p>Zakres i model finansowania usługi powszechnej.</p>	<p>Ustawa Pt</p>	<p>Zrewidować określony w Pt zakres i sposób finansowania Usługi Powszechnej.</p> <p>Status quo:</p> <p>W UE usługa powszechna w łączności elektronicznej oznacza zapewnienie przez rynek albo – w przypadku zawodności rynku – w drodze interwencji publicznej, że wszyscy wnioskodawcy będą mogli korzystać z usług, które są już dostępne dla większości obywateli i są niezbędne do brania udziału w życiu społecznym.</p> <p>W chwili obecnej dyrektywa o usłudze powszechnej określa cztery szczególne elementy w odniesieniu do zakresu usługi powszechnej:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zapewnienie dostępu stacjonarnego umożliwiającego komunikację głosową (inicjowanie i odbieranie połączeń krajowych i międzynarodowych), komunikację faksową oraz przesyłanie danych z szybkościami pozwalającymi na funkcjonalny dostęp do Internetu, • dostępność co najmniej jednego pełnego spisu abonentów telefonicznych oraz jednego pełnozakresowego biura numerów, obejmujących wszystkich abonentów telefonii stacjonarnej i komórkowej, którzy chcą podać swoje nazwiska, • dostępność publicznych automatów telefonicznych lub innych publicznych punktów dostępnych telefonii głosowej,

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić										
Zakres i model finansowania usługi powszechnej.	Ustawa Pt	<ul style="list-style-type: none"> • szczególne środki zapewniające dostęp do i przystępność cenową publicznie dostępnych usług telefonicznych dla użytkowników niepełnosprawnych albo o specjalnych potrzebach, a także tych z niskimi dochodami. <p>Obowiązujący obecnie model finansowania kosztu netto świadczenia Usługi powszechnej został określony na gruncie ustawy – Prawo telekomunikacyjne w przepisach art. 95 – 99.</p> <p>Na podstawie tych przepisów Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wydał 5 maja, a następnie 7 listopada 2006r. decyzje o wyznaczeniu Telekomunikacji Polskiej S.A. do świadczenia usługi powszechnej na obszarze wszystkich 49 stref numeracyjnych w Polsce. W decyzji Prezes UKE określił, iż TP S.A. będzie świadczyła usługę powszechną do dnia 8 maja 2011 r.</p> <p>Przedsiębiorcy wyznaczonemu przysługuje dopłata do kosztów świadczenia usługi powszechnej w przypadku ich nierentowności. Dopłatę ustala Prezes UKE w wysokości kosztu netto świadczenia usługi powszechnej.</p> <p>Do udziału w pokryciu dopłaty do kosztów usługi powszechnej są zobowiązani przedsiębiorcy telekomunikacyjni, których przychód z działalności telekomunikacyjnej przekroczył 4 miliony złotych w roku kalendarzowym, za który przysługuje dopłata. Wysokość udziału danego przedsiębiorcy w pokryciu dopłaty nie może przekroczyć 1 % jego przychodów. Kwotę udziału poszczególnych przedsiębiorców w pokryciu dopłaty ustala Prezes UKE w drodze decyzji.</p> <p>TP na podstawie ww. przepisów ustawy – Prawo telekomunikacyjne złożyła trzy wnioski o dopłatę do kosztów świadczenia Usługi powszechnej. Kwoty oraz ich suma zostały przedstawione poniżej.</p> <table border="1" data-bbox="1453 1127 1764 1323"> <thead> <tr> <th>Rok</th> <th>Wnioskowana kwota</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>2006</td> <td>140 milionów zł</td> </tr> <tr> <td>2007</td> <td>220 milionów zł</td> </tr> <tr> <td>2008</td> <td>208 milionów zł</td> </tr> <tr> <td>Suma</td> <td>568 milionów zł</td> </tr> </tbody> </table> <p>Z uwagi na wątpliwości Prezesa UKE żadne z postępowań nie zostało na dzień dzisiejszy zakończone.</p>	Rok	Wnioskowana kwota	2006	140 milionów zł	2007	220 milionów zł	2008	208 milionów zł	Suma	568 milionów zł
Rok	Wnioskowana kwota											
2006	140 milionów zł											
2007	220 milionów zł											
2008	208 milionów zł											
Suma	568 milionów zł											

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Zakres i model finansowania usługi powszechnej.</p>	<p>Ustawa Pt</p>	<p>Problemy:</p> <p>1. Zakres usługi jest zbyt szeroki.</p> <p>Niewątpliwie niektóre elementy Usługi powszechnej są korzystne dla użytkowników końcowych i odróżniają usługi świadczone przez wszystkich dostawców publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych od przedsiębiorcy wyznaczonego do świadczenia Usługi powszechnej. Dotyczy to jednak w zasadzie wyłącznie świadczenia udogodnień dla osób niepełnosprawnych.</p> <p>Zgodnie z przyjętym w grudniu 2009 r. nowym pakietem dyrektyw obecny model świadczenia usługi powszechnej powinien być jak najbardziej neutralny technologicznie. Zasadnicze znaczenie będzie tu miał postępujący rozwój sieci FTTH i wiążące się z tym problemy dotyczące świadczenia niektórych usług wchodzących w skład zakresu usługi powszechnej, jak usługa faksu czy tzw wydzwaniany dostęp do Internetu.</p> <p>2. Model finansowania usługi i jego transparentność.</p> <p>Wg. Dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej). Finansowanie jest możliwe wyłącznie w następujących warunkach:</p> <ul style="list-style-type: none"> • finansowanie kosztu netto może odbywać się wyłącznie tam gdzie to jest konieczne, • finansowanie podejmowane powinno być z jak najmniejszym uszczerbkiem dla rynku i przedsiębiorstw, • mechanizm finansowania powinien być sprawny, • państwa Członkowskie powinny być w stanie finansować koszty netto różnych składników usługi powszechnej za pomocą różnych mechanizmów lub finansować koszty netto niektórych lub wszystkich składników, używając jednego z dwóch lub kombinacji obu mechanizmów, • każdy z mechanizmów finansowania powinien zapewniać, że uczestnicy rynku mają wkład w finansowanie jedynie obowiązku świadczenia usługi powszechnej, a nie innych działań, które nie łączą się bezpośrednio z wypełnianiem obowiązku świadczenia usługi powszechnej, • państwa Członkowskie powinny zapewnić, aby mechanizmy wspólnego ponoszenia kosztów szanowały zasady przejrzystości, najmniejszego uszczerbku dla rynku, niedyskryminacji i proporcjonalności.

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Zakres i model finansowania usługi powszechnej.	Ustawa Pt	<p>Tymczasem model finansowania określony w przepisach polskich jest modelem sztywnym tj. to przedsiębiorca wyznaczony do świadczenia usługi powszechnej decyduje o przedmiocie wniosku o dopłatę poprzez określenie kwoty wnioskowanej dopłaty. W tym modelu nie istnieje możliwość wstępnej prezentacji lub raczej wstępnego badania poniesionych kosztów, po którym przedsiębiorca wyznaczony mógłby złożyć wniosek po wstępnej akceptacji regulatora lub po wstępnych ustaleniach z zobowiązanymi przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi. Taka konstrukcja powoduje, iż samo złożenie wniosku o dopłatę powoduje określone konsekwencje po stronie przedsiębiorców zobowiązanych do dopłaty tj. bez względu na zasadność wniosku przedsiębiorcy ci muszą kalkulować w swoich rezerwach finansowych zasoby przeznaczone na ewentualną dopłatę. Zatem obecna konstrukcja bez względu na wynik postępowania w sprawie dopłaty powoduje blokowanie środków finansowych przedsiębiorców zobowiązanych do dopłaty.</p> <p>Obecny stan wskazuje, iż ponad 50% (nie wszyscy przedsiębiorcy zawiązują rezerwy) kwoty dopłaty z lat 2006–2008 jest zamrożona na rynku w postaci rezerw na zobowiązania, co daje kwotę ponad 250 milionów złotych. Oceniamy, że pieniądze te mogłyby być inwestowane w tworzenie nowej infrastruktury i usług telekomunikacyjnej a charakterystyka problemu i jego narastanie z biegiem czasu uzasadnia nazwanie go barierą dla inwestycji i rozwoju rynku. Uważamy, że ustawodawca powinien dążyć do eliminacji z prawa narzędzi sztucznie generujących problemy na rynku z powodu samego istnienia przepisów prawa – przepisy powinny być elastyczne i ekonomicznie uzasadnione.</p> <p>Sytuacja taka powoduje, iż w roku 2011 kwota ewentualnej dopłaty może osiągnąć poziom około 1 miliarda złotych, z czego z uwagi na procesy sądowe większość lub całość tej sumy może mieć postać rezerw na zobowiązania utworzonych po stronie zobowiązanych przedsiębiorców, która nie może być przeznaczona na inwestycje, co w oczywisty sposób przynosi odwrotny skutek od zamierzonego. Dlatego też należy poważnie zastanowić się nad obowiązującym modelem finansowania i skłaniać do ustanowienia takich warunków prawnych, aby to państwo zobowiązane było do pokrycia dofinansowania.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Zakres i model finansowania usługi powszechnej.	Ustawa Pt	<p>3. Pomysły rozszerzania Usługi powszechnej o usługi szerokopasmowego dostępu do Internetu.</p> <p>Nie budzi wątpliwości, iż rozwój szerokopasmowego dostępu do Internetu ma kluczowe znaczenie dla budowy społeczeństwa informacyjnego w Polsce. Jest on potrzebny nie tylko dla konkurencyjności i wzrostu gospodarczego, ale staje się także głównym celem dobrobytu konsumentów.</p> <p>Konkurencja na tym rynku przyczynia się do coraz bardziej przystępnego cenowo dostępu do usług łączności szerokopasmowej. Jednak nawet przy tak wysokim poziomie wzrostu, jaki cechuje obecnie rynek dostępu szerokopasmowego, należy przyznać, iż mogą nadal istnieć obszary geograficzne, w których rynek nie będzie w stanie zapewnić świadczenia usług w odpowiedniej perspektywie czasowej. Niwelowanie różnic w zakresie dostępu do technologii cyfrowych i korzystania z nich powinno być priorytetem w zakresie polityki państwa.</p> <p>Pragniemy jednak zauważyć, iż w polskich warunkach powszechnego dostępu do Internetu nie da się zapewnić przez instytucję usługi powszechnej. Doskonale dowodzą tego dotychczasowe doświadczenia z usługą powszechną w zakresie podstawowych usług telefonicznych.</p> <p>Włączenie do zakresu usługi powszechnej łączności szerokopasmowej, zwłaszcza w warunkach polskich, może osiągnąć skutek odwrotny od zamierzonego. Rozszerzenie zakresu usługi powszechnej o łączność szerokopasmową, bez poważnej zmiany całego modelu usługi powszechnej, w szczególności modelu jej finansowania, nie przyczyni się do realizacji polityki mającej na celu zapewnienie „dostępu szerokopasmowego dla wszystkich”. Negatywnym zaś skutkiem takiego działania może być poważne osłabienie bodźców konkurencyjnych na tym rynku.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Zakres i model finansowania usługi powszechnej.	Ustawa Pt	<p>W naszej ocenie występują poważne powody, dla których zakres usługi powszechnej nie powinien zostać rozszerzony o usługę szerokopasmowego dostępu do Internetu:</p> <ul style="list-style-type: none">• usługa szerokopasmowego dostępu do Internetu nie jest w chwili obecnej dostępna i wykorzystywana przez większość użytkowników,• brak szerokopasmowego dostępu do Internetu, na tym etapie rynku, nie oznacza także wykluczenia społecznego,• rynek sam w sobie zdąża do silnego wzrostu w zakresie przyłączeń sieci, a zatem subsydia mogłyby być zmarnowane na klientów, którzy i tak kupiliby dostęp szerokopasmowy,• przy obecnej penetracji dostępu szerokopasmowego (13,2%) usługa powszechna w tym zakresie byłaby instrumentem niesłychanie kosztownym, a w konsekwencji mogłaby też przyczynić się do wzrostu pozostałych usług telefonicznych – w zasadzie mniejszość korzystająca finansowałaby zapewnienie dostępu dla większości niekorzystającej,• subsydia, zwłaszcza w przypadku preferowania jednej technologii, mogą przyczynić się do zakłóceń rynkowych. <p>Istnieją inne formy zwiększania dostępności łącz szerokopasmowych, takie jak wspieranie konkurencji infrastrukturalnej i usługowej, odpowiednia polityka gospodarowania widmem, budowa infrastruktury z wykorzystaniem funduszy strukturalnych na tych terenach, gdzie jest to ekonomicznie nieopłacalne, eliminowanie barier związanych z dostępnością Internetu po stronie popytowej, m.in. związane z brakiem odpowiednich umiejętności, brakiem potrzeby korzystania z dostępu do Internetu, brakiem komputera itp.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Ekspansja regulacji rynku.</p>	<p>Ustawa Pt</p>	<p>Działalność telekomunikacyjna w Polsce, podobnie jak w innych krajach Unii Europejskiej jest działalnością regulowaną. W tym zakresie obowiązuje prawo unijne, w szczególności obejmujące pakiet dyrektyw o komunikacji elektronicznej z 2002 roku, który został ostatnio znowelizowany w grudniu 2009 r.</p> <p>Celem tego pakietu jest doprowadzenie do zliberalizowania rynków telekomunikacyjnych tradycyjnie w przeszłości będących domeną państwowych monopolii. Aby osiągnąć ten cel wprowadzone zostały konkretne mechanizmy regulacyjne i powołane zostały w całej Europie organy regulacyjne, takie jak w Polsce Urząd Regulacji Telekomunikacji i Poczty, przekształcony potem w Urząd Komunikacji Elektronicznej. Celem funkcjonowania ram regulacyjnych jest doprowadzenie do konkurencji na rynku i ułatwienie stworzenia jednolitego rynku europejskiego (tzw. <i>single market</i>). Organy państwa powinny używać dostępnych im narzędzi regulacyjnych zgodnie z zasadą proporcjonalności, tj. tylko wtedy, kiedy jest to niezbędne dla zliberalizowania rynku. Cele te są już w znacznej mierze osiągnięte, co potwierdza choćby znaczne ograniczenie w grudniu 2007 roku (Zalecenia 2007/879/WE) listy rynków produktów i usług zalecanych przez Komisję Europejską do analizy przez krajowe organy regulacyjne (z 18 rynków na liście pozostało zaledwie 8).</p> <p>Tymczasem na polskim rynku na obszarze telekomunikacji coraz bardziej widoczna jest nie tylko intensywność regulacji w obszarach, które są regulowane również w innych krajach europejskich, ale też i coraz większe tendencje do znacznego poszerzania zakresu regulacji <i>ex ante</i>.</p> <p>Polski regulator, prowadzi od kilku lat bardzo restrykcyjną politykę w zakresie regulacji stawek hurtowych operatorów telefonii mobilnej. W efekcie stawki za zakańczanie połączeń w sieciach mobilnych (tzw. stawki MTR) stały się jednymi najniższych w Europie, co ma wiele negatywnych implikacji, m.in.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • polscy operatorzy z uwagi na wymianę ruchu międzynarodowego są płatnikami netto w relacjach z operatorami z innych krajów członkowskich (negatywny bilans z tego tytułu oceniany jest na ok. 200 mln zł rocznie), • z uwagi na brak możliwości odzyskiwania pełnych kosztów realizacji zakańczanych połączeń, inwestycje w Polsce mają gorsze perspektywy zwrotu niż inwestycje w innych krajach europejskich, gdzie regulatorzy prowadzą politykę biorącą pod uwagę inwestycje rynkowe (np. Holandia, Wielka Brytania, Niemcy).

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Ekspansja regulacji rynku.	Ustawa Pt	<p>Bez precedensu jest również różnorodność w zakresie regulacji stawek za zakańczanie połączeń. Polska jest jedynym krajem, gdzie asymetria stawek MTR (różnica w wysokości stawek pobieranych przez poszczególnych graczy rynkowych) osiągnęła poziom ok. 160% (tj. stawki niektórych dostawców usług były 2,6 raza wyższe od stawek innych) i wciąż maleje bardzo wolno. Aktualny poziom 126% jest około 6 razy wyższy niż średnia asymetria MTR w krajach europejskich (21% we wrześniu 2009r.). Powoduje to znaczne zaburzenia na innych rynkach na obszarze telekomunikacji, ponieważ beneficjenci takiej regulacji wykorzystują swoją przewagę do subsydiowania cen detalicznych poniżej poziomu rynkowego wywołując w ten sposób wojnę cenową.</p> <p>Polski regulator znany jest także na arenie europejskiej z inicjatyw mających na celu zwiększenie zakresu regulacji. Przykładem może być propozycja regulacji rynków tranzytu i peeringu w sieci IP, która została negatywnie oceniona przez Komisję Europejską oraz nie spotkała się z poparciem żadnego kraju członkowskiego w trakcie głosowania w Communications Committee.</p> <p>Polski regulator, jako jeden nielicznych, planuje również uregulowanie rynków świadczenia usług przesyłania SMS, MMS jak również rynku dostępu i rozpoczynania połączeń w sieciach mobilnych.</p> <p>Bezprecedensowe są również próby wpływania przez regulatora na skutecznie konkurencyjny rynek detaliczny, poprzez wysyłanie wezwań i prowadzenie postępowań kontrolnych mających na celu wymuszenie zmiany cen detalicznych w wybranych przez regulatora taryfach.</p> <p>Plany nowelizacji ustawy Prawo telekomunikacyjne zakładają wydawanie przez regulatora decyzji administracyjnych rozwiązujących spory pomiędzy dostawcami usług a użytkownikami, co do tej pory podlegało kognicji sądów powszechnych.</p> <p>Te wszystkie działania regulatora pozwalają mówić o znacznej, przekraczającej znacznie praktykę europejską, ekspansji regulacji na obszar do tej pory nieregulowane. Jest to trend przeciwny od obserwowanego w Unii Europejskiej i już w średniej perspektywie może zagrozić rozwojowi rynku z uwagi na fakt, że wprowadzane są mechanizmy właściwe dla gospodarki centralnie planowanej (np. ustalanie nie tylko w uzasadnionych sytuacjach rynkową przypadkach poziomu cen hurtowych, ale i poziomu cen detalicznych).</p> <p>W ten sposób regulacja rynku telekomunikacyjnego w Polsce przestała już służyć jego liberalizacji.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Planowane ograniczenia targetowania behawioralnego.		Kwestia poruszana na razie na poziomie EU, która może zostać rozstrzygnięta w postanowieniach dyrektywy, mającej w założeniu regulować sposób wyrażania zgody przez użytkownika danego serwisu internetowego na funkcjonowanie w serwisie internetowym mechanizmów mogących w konsekwencji stosować wobec takiego użytkownika targetowanie behawioralne. Planowane regulacje mogą potencjalnie znacząco skomplikować zasady działania serwisów internetowych i podnieść koszty prowadzenia działalności przez wydawców tych serwisów

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY W SPRAWIE SZCZEGÓŁOWEGO WYKAZU DANYCH ORAZ RODZAJÓW OPERATORÓW PUBLICZNEJ SIECI TELEKOMUNIKACYJNEJ LUB DOSTAWCÓW PUBLICZNIE DOSTĘPNYCH USŁUG TELEKOMUNIKACYJNYCH OBOWIĄZANYCH DO ICH ZATRZYMYWANIA I PRZECHOWYWANIA

Objęcie obowiązkiem retencji danych dotyczących poczty elektronicznej, co powoduje nieuzasadnione obciążenie przedsiębiorców kosztami zakupu urządzeń do wykonania tego obowiązku

Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 28 grudnia 2009 r. w sprawie szczegółowego wykazu danych oraz rodzajów operatorów publicznej sieci telekomunikacyjnej lub dostawców publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych obowiązków do ich zatrzymania i przechowywania stanowi próbę wprowadzenia obowiązku retencji danych przez przedsiębiorców prowadzących działalność w oparciu ustawę o świadczeniu usług drogą elektroniczną, niepodlegających ustawie Prawo telekomunikacyjne. Rozwiązanie to nie znajduje oparcia w prawodawstwie Unii Europejskiej.

Rozporządzenia nie uwzględnia interpretacji zmiany treści art. 2 pkt. 48 ustawy Prawo telekomunikacyjne nowelizacją z dnia 24 kwietnia 2009 r. (Dz.U.09.85.716). Zgodnie z uzasadnieniem szczegółowym Ministerstwa Infrastruktury do ww. nowelizacji (uzasadnienie do projektu ustawy z dnia 09.06.2008), pojęcia przekazywania poczty elektronicznej i usługi poczty elektronicznej nie są pojęciami tożsamymi, co wynika jednoznacznie z dyrektywy 2002/58/WE. Usługa poczty elektronicznej nie jest usługą telekomunikacyjną, a usługą społeczeństwa informacyjnego, wyłączoną mocą art. 2c dyrektywy ramowej z zakresu usług łączności elektronicznej, gdyż jej zasadniczymi elementami są: udostępnienie indywidualnego konta pocztowego, zapewnienie możliwości odbierania poczty elektronicznej kierowanej na konto pocztowe, zapewnienie możliwości wysyłania poczty elektronicznej z konta pocztowego, zapewnienie możliwości przechowywania poczty elektronicznej.

Rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowego wykazu danych oraz rodzajów operatorów publicznej sieci telekomunikacyjnej lub dostawców publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych obowiązków do ich zatrzymania i przechowywania

Uchylić obowiązek retencji danych dotyczących poczty elektronicznej – usługa poczty elektronicznej nie jest usługą telekomunikacyjną, ale usługą społeczeństwa informacyjnego, wyłączoną – zgodnie z art. 2c dyrektywy ramowej – z zakresu usług łączności elektronicznej.

Konieczna jest zmiana rozporządzenia w sposób usuwający sprzeczność jego treści z ustawą Prawo telekomunikacyjne.

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Biorąc pod uwagę, że parlament uchwalając poprawki w ustawie Prawo telekomunikacyjne, posługiwał się definicjami usługi telekomunikacyjnej zawartymi w uzasadnieniu ustawy, objęcie obowiązkiem wynikającymi z Rozporządzenia usługi poczty elektronicznej w § 8 Rozporządzenia jest sprzeczne z wolą ustawodawcy i treścią ustawy. Bezpodstawne jest również objęcie usług telefonii VoIP obowiązkami z Rozporządzenia, gdyż ta usługa nie polega na przekazywaniu sygnałów, a jest to warunek wynikający z art. 2 pkt 48 ustawy Prawo telekomunikacyjne.</p> <p>W ocenie skutków regulacji, przyjęto, że rozporządzenie nie będzie miało skutków dla rozwoju regionalnego. Tymczasem w regionach o niskich dochodach społeczeństwa i słabej infrastrukturze telekomunikacyjnej, istotną rolę w zapewnieniu dostępu do Internetu stanowią mikroprzedsiębiorcy telekomunikacyjni. Ich działalność polega na kupowaniu łączy od większych operatorów i dzieleniu tych łączy pomiędzy swoich klientów np. łączy DSL 4Mb/s pomiędzy mieszkańców bloku, osiedla. Zgodnie z szacunkami firmy Crowley przedstawionymi na konferencji „Zmiany w regulacjach i prawie telekomunikacyjnym” w dniach 30 września – 1 października, tacy mikroprzedsiębiorcy, to 16% szerokopasmowego dostępu do Internetu w Polsce. Na terenach i w grupach społecznych zagrożonych wykluczeniem cyfrowym, udział tych mikroprzedsiębiorców jest większy niż średnia krajowa, a ich oferta jest szczególnie istotna z uwagi na bardzo niską cenę świadczonej usługi i lokalne (często wręcz sąsiedzkie) wsparcie początkujących użytkowników Internetu. Wprowadzona regulacja spowoduje upadek tych mikroprzedsiębiorców i podniesienie cen najtańszego dostępu do Internetu, co niewątpliwie pogłębi zjawiska wykluczenia cyfrowego i odbije się na rozwoju regionalnym. Wprowadzona regulacja będzie miała również negatywny wpływ na rozwój tzw. Internetu samorządowego organizowanego przez samorząd lokalny dla mieszkańców.</p>	<p>Rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowego wykazu danych oraz rodzajów operatorów publicznej sieci telekomunikacyjnej lub dostawców publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych obowiązanych do ich zatrzymywania i przechowywania</p>	<p>Uchylić obowiązek retencji danych dotyczących poczty elektronicznej – usługa poczty elektronicznej nie jest usługą telekomunikacyjną, ale usługą społeczeństwa informacyjnego, wyłączonej – zgodnie z art. 2c dyrektywy ramowej – z zakresu usług łączności elektronicznej.</p> <p>Konieczna jest zmiana rozporządzenia w sposób usuwający sprzeczność jego treści z ustawą Prawo telekomunikacyjne.</p>

USTAWA O OCHRONIE DANYCH OSOBOWYCH

<p>Pominięto podmioty, które mają siedzibę na terenie państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego, do których ma zastosowanie ustawa o ochronie danych osobowych.</p>	<p>Luka prawna (art. 3 ust. 2 pkt 2)</p>	<p>Uzupełnienie przepisu (art. 3 ust. 2 pkt 2) poprzez sformułowanie, że ustawę stosuje się także do przedsiębiorców mających siedzibę w EOG, jeżeli przetwarzają dane osobowe przy wykorzystaniu środków technicznych znajdujących się na terytorium RP.</p>
--	--	---

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Problemy w stosowaniu ustawy wynikają głównie z zawarcia w przepisach pojęć niedookreślonych np. „dane osobowe”, „nadmiernych”, „istotne naruszenie dóbr osobistych”, „względy techniczne”.	Praktyka GIODO – niechęć do zajmowania stanowiska w indywidualnych sprawach, z którymi zwracają się Administratorzy Danych	Zawarcie w art. 12 ustawy, wśród zadań GIODO obowiązku wydawania Administratorom Danych pisemnych interpretacji przepisów o ochronie danych osobowych, wiążących w indywidualnej sprawie. Wydanie interpretacji następowaloby np. w terminie 30 dni od dnia otrzymania stosownego wniosku, który zawierałby wyczerpujące przedstawienie stanu faktycznego oraz własnego stanowiska Administratora Danych w sprawie. Jeżeli w określonym powyżej terminie GIODO nie wyda interpretacji wówczas będzie związany stanowiskiem Administratora Danych przedstawionym we wniosku o wydanie interpretacji.
Trudny, wręcz niemożliwy do realizacji jest wymóg związany z wstrzymaniem się od przetwarzania danych osobowych w świetle definicji przetwarzania danych (art. 7 pkt 2), które praktycznie uznaje przetwarzanie za jakiegokolwiek operacje łącznie z przechowywaniem danych.	Art. 32. 1. pkt 6 w zakresie czasowego lub stałego wstrzymania się od przetwarzania danych osobowych	Wykreślenie zapisów związanych z wstrzymaniem się od przetwarzania danych osobowych. Praktycznie pozostałe zapisy art. 32. 1. pkt 6 gwarantują wszelkie prawa osób, których dane zostały zebrane czy są przetwarzane niezgodnie z ustawą. Trzeba zauważyć, że wstrzymanie przetwarzania danych osobowych w praktyce równa się usunięciu danych.
Pojęcie „szczególnej sytuacji” jest nieprecyzyjne.	Art. 32 ust. 1 pkt 7	Doprecyzowanie, ewentualnie podanie przykładów, jakie „szczególne sytuacje” mają zastosowanie (np. bezpieczeństwo, zdrowie).
Brak terminu, w jakim GIODO powinien dokonać rejestracji zbioru danych, o których mowa w art. 27 ust.1 ustawy. Warunkiem rozpoczęcia przetwarzania tych danych jest zarejestrowanie. W praktyce powoduje to długi okres oczekiwania na zaświadczenie i możliwość rozpoczęcia przetwarzania danych.	Brak regulacji	Dodanie do art. 42 ust. 5, gdzie określony zostanie termin np. 30 dni na rejestrację zbioru danych osobowych wymienionych w art. 27 ust 1, od daty zgłoszenia zbioru.
Brak terminu, w jakim GIODO powinien dokonać rejestracji zbioru danych, w przypadku ponownego zgłoszenia zbioru danych do rejestracji po usunięciu wad. Warunkiem rozpoczęcia przetwarzania tych danych jest zarejestrowanie zbioru. W praktyce powoduje to długi okres oczekiwania na zaświadczenie i możliwość rozpoczęcia przetwarzania danych.	Brak regulacji	Dodanie do art. 44 ust. 6, gdzie określony zostanie termin np. 30 dni na rejestrację zbioru danych osobowych, w przypadku ponownego zgłoszenia zbioru danych do rejestracji po usunięciu wad, od daty zgłoszenia zbioru.

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Kwalifikacja numerów IP komputerów jako danych osobowych.</p> <p>Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych uznaje, że numery IP komputerów stanowią dane osobowe w rozumieniu ustawy o ochronie danych osobowych. Tymczasem zgodnie z treścią art. 1 ust. 1 ustawy, za dane osobowe uważa się wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej. Z kolei art. 1 ust. 3 ustawy stanowi, że informacji nie uważa się za umożliwiającą określenie tożsamości osoby, jeżeli wymagałoby to nadmiernych kosztów, czasu lub działań. Tymczasem numer IP identyfikuje nie osobę, ale komputer, z którego nastąpiło połączenie z serwerem serwisu. Nadto, w oparciu o adres IP nie jest możliwe zidentyfikowanie osoby bez nadmiernych kosztów, czasu lub działań.</p> <p>Interpretacja przyjęta przez GIODO komplikuje funkcjonowanie wydawców serwisów internetowych, nakłada bowiem na nich obowiązki wynikające z ustawy na dane w postaci IP (w zakresie np. zabezpieczenia danych, dostępu do danych), co wymaga znacznych i nieuzasadnionych nakładów finansowych i organizacyjnych.</p>	<p>Opieranie się przez GIODO na Opinii X/2007 w sprawie pojęcia danych osobowych przyjętej przez Grupę Roboczą do spraw ochrony osób w zakresie przetwarzania danych osobowych, powołanej na mocy art. 29 Dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zgodnie z którą adresy IP mogą stanowić dane osobowe</p>	<p>Konieczna jest zmiana interpretacji GIODO w zakresie kwalifikowania numerów IP generalnie jako danych osobowych.</p>

PRAWO BUDOWLANE/PLANOWANIE I ZAGOSPODAROWANIE PRZESTRZENNE/OCHRONA ŚRODOWISKA

Blokowanie procesów inwestycyjnych mające swoje źródło w niskim poziomie edukacji w zakresie oddziaływania pól elektromagnetycznych na środowisko.

Pomimo zmian regulacji prawnych nadal budowa nowych stacji bazowych w Polsce jest procesem trwającym wielokrotnie dłużej i bardziej kosztownym niż w innych krajach UE. Wynika to ze znacznie większej restrykcyjności polskiego prawa i większej ilości procedur, które musi spełnić inwestor w Polsce, ale też i z braku wiedzy wśród urzędników różnych szczebli administracji państwowej na temat oddziaływania pól elektromagnetycznych na środowisko i ludzi. Dotyczy to głównie prawa z dziedziny ochrony środowiska oraz regulacji dotyczących planowania i zagospodarowania przestrzennego i prawa budowlanego. W efekcie:

- prowadzone postępowania są długotrwałe z uwagi skomplikowane procedury, oraz napotykać na opór urzędników, którzy obawiają się reakcji ludności na informację, że w ich okolicy będzie umiejscowiona stacja bazowa,
- częste jest wpisywanie do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego bezwzględnych zakazów lokalizacji stacji bazowych,
- zdarza się również wpisanie bezwzględnych zakazów do prawa na szczeblu ustawowym – vide: ustawa o uzdrowiskach,
- zdarza się też, że już po zakończeniu postępowania i uzyskaniu pozytywnej decyzji urzędów budowa lub uruchomienie stacji bazowej jest wstrzymywane z uwagi na protesty ludności, która nie jest świadoma, że stacja bazowa nie będzie miała negatywnego oddziaływania na ich otoczenie.

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Blokowanie procesów inwestycyjnych mające swoje źródło w niskim poziomie edukacji w zakresie oddziaływania pól elektromagnetycznych na środowisko.</p>		<p>Polskie przepisy dotyczące dopuszczalnego poziomu natężenia pól elektromagnetycznych w środowisku są kilkadziesiąt do stu razy (w zależności od częstotliwości) bardziej rygorystyczne od obowiązujących rekomendacji unijnych (Council Recommendation of 1999–1999/519/EC). Obowiązkowe pomiary stacji bazowych przeprowadzane przez certyfikowane laboratoria wykazują, że normy te są często spełniane ze stukrotnym zapasem.</p> <p>Należy mieć także na uwadze praktykę, w której słabej znajomości prawa przez urzędników samorządowych towarzyszą skierowane w stronę inwestora żądania przedstawiania z reguły nieprzewidzianych prawem wyjaśnień, uzupełnień dokumentacji i dodatkowych dokumentów. Wydłuża to znacznie czas postępowania a tym samym jego koszty.</p> <p>W naszej opinii urzędy administracji publicznej a w szczególności Urząd Komunikacji Elektronicznej powinny zaangażować się w szeroką kampanię informacyjną mającą na celu rzetelne poinformowanie społeczeństwa na temat faktów dotyczących oddziaływania pól elektromagnetycznych. Niestety w Polsce nawet w urzędach na szczeblu centralnym brak jest rzetelnej wiedzy na ten temat, czego skutkiem są kolejne bariery inwestycyjne (np. Ministerstwo Zdrowia jest autorem bezwzględnej zakazu lokalizacji stacji bazowych telefonii komórkowej w uzdrowiskach).</p>

DYWIDENDA CYFROWA

Dywidenda Cyfrowa i dostęp do częstotliwości.

Brak efektywnych działań mających na celu jak najszybsze uwolnienie i wykorzystanie do celów świadczenia nowoczesnych usług telekomunikacyjnych zasobów częstotliwości używanych aktualnie na analogową transmisję telewizyjną

Pragniemy zwrócić uwagę na jedną z barier ograniczających rozwój ruchomych systemów szerokopasmowych, którą jest niewątpliwie brak dostępu pasm częstotliwości o odpowiednich parametrach. W szczególności mamy na myśli dostęp do zasobów 'Dywidendy Cyfrowej', której odpowiednie zagospodarowanie (zgodne z kierunkiem inicjatyw podejmowanych na poziomie Unii Europejskiej) uwzględniając jednocześnie braki w dostępie do infrastruktury stacjonarnej na terenach pozamiejskich i wiejskich – może w bardzo znaczący sposób przyspieszyć rozwój na tych obszarach ruchomych systemów szerokopasmowych.

'Dywidenda Cyfrowa' jest to zasób częstotliwości, który zostanie zwolniony w wyniku zaprzestania nadawania telewizji w formie transmisji analogowej. Z badań przeprowadzonych na zlecenie Komisji Europejskiej w 2009 r. wynika, że dodatkowa wartość ekonomiczna związana z wykorzystaniem zakresu 'Dywidendy Cyfrowej' na obszarze Unii Europejskiej dla ruchomych systemów szerokopasmowych do 2015 r. może sięgać do 44 mld euro w perspektywie 15 lat.

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Dywidenda Cyfrowa i dostęp do częstotliwości.</p>	<p>Brak efektywnych działań mających na celu jak najszybsze uwolnienie i wykorzystanie do celów świadczenia nowoczesnych usług telekomunikacyjnych zasobów częstotliwości używanych aktualnie na analogową transmisję telewizyjną</p>	<p>Zasoby 'Dywidendy Cyfrowej' będą dostępne po całkowitym wyłączeniu TV analogowej (tj. zgodnie z 'Planem Wdrażania Telewizji Cyfrowej w Polsce' po 31 lipca 2013) to niezależnie od odległego terminu już teraz należy podjąć stosowne decyzje o przeznaczeniu znaczącej części widma dla ruchomych systemów szerokopasmowych.</p> <p>Jak najefektywniej wykorzystać pojawiającą się historyczną szansę, jaką daje właściwa alokacja pasm częstotliwości zajmowanych przez TV analogową w celu zniwelowania luki rozwojowej w obszarze dostępu do nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, jaka dzieli Polskę i rozwinięte kraje Europy Zachodniej. W pełni przy tym popieramy kierunek działań Komisji Europejskiej, zapoczątkowany decyzją podjętą na światowej konferencji WRC-07 o przeznaczeniu zakresu 790-862 MHz (72 MHz) dla systemów ruchomych.</p> <p>Z uwagi na liczbę operatorów infrastrukturalnych w Polsce ilość pasma wynikająca z decyzji WRC-07 (tj. 72 MHz) i planowana w 'Planie Wdrażania Telewizji Cyfrowej w Polsce' do przeznaczenia dla szerokopasmowych systemów ruchomych jest niewystarczająca w celu budowy kilku krajowych sieci spełniających wysokie wymagania gwarantujące użytkownikom najwyższą możliwą jakość usług, którą zaoferują najnowsze ruchome technologie szerokopasmowe takie jak np. LTE – Long Term Evolution (odpowiednia pojemność sieci gwarantująca wysoką prędkość transmisji dla użytkowników).</p> <p>Niezbędnym jest przeznaczenie dodatkowego pasma w ramach 'Dywidendy Cyfrowej' (ponad planowane 72 MHz w zakresie 790-862 MHz), aby w efekcie dla szerokopasmowych systemów ruchomych alokowane zostało ok. 160 MHz pasma. Tylko wtedy powstaną warunki, aby rynek szerokopasmowego dostępu do Internetu stał się w pełni konkurencyjny na obszarze całego kraju.</p> <p>Badania przeprowadzone w ramach środowiska telekomunikacyjnego w Niemczech pozwoliły na oszacowanie, że dostępność ok. 160 MHz pasma w zakresie 'Dywidendy Cyfrowej' dla operatorów umożliwi zaoferowanie użytkownikom prędkości ok. 6 MB/sek. w obszarach, w których występują trudności w uzyskaniu dostępu do infrastruktury stacjonarnej.</p> <p>Organy administracji państwowej jak najszybciej podjęły działania celem ustanowienia odpowiednich zapisów bądź zmian w krajowych przepisach, dostosowujących je do decyzji WRC-07 o przeznaczeniu zakresu 790-862 MHz (sygnalizowane plany nowelizacji Krajowej Tablicy Przeznaczeń Częstotliwości).</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Dywidenda Cyfrowa i dostęp do częstotliwości.	Brak efektywnych działań mających na celu jak najszybsze uwolnienie i wykorzystanie do celów świadczenia nowoczesnych usług telekomunikacyjnych zasobów częstotliwości używanych aktualnie na analogową transmisję telewizyjną	Przeznaczenie większej ilości pasma dla ruchomych systemów szerokopasmowych na potrzeby systemów z rodziny systemów IMT-2000/Advanced nie stoi w sprzeczności z możliwością wykorzystania tych systemów do przesyłania treści multimedialnych, w tym treści telewizyjnych, co więcej umożliwi uzupełnienie tych treści o elementy aplikacji interaktywnych z korzyścią dla użytkowników.

PROCES LEGISLACYJNY

Jako jedną z głównych barier dla przedsiębiorców należy wskazać przebieg procesu legislacyjnego oraz zasady jego prowadzenia przez właściwe organy administracji publicznej.	Ustawa o Radzie Ministrów Regulamin prac Rady Ministrów	<p>Sposób przeprowadzenia analiz w trakcie procesu legislacyjnego został opracowany m.in. przez Ministerstwo Gospodarki w raporcie „Wytczne do Oceny Skutków Regulacji”. Brak tak przeprowadzonej analizy powoduje, iż proponowane są często rozwiązania, których koszt wdrożenia przewyższa korzyści, jakie z niego płyną. Dodatkowo przedsiębiorcy nie mają praktycznej możliwości dyskusji z decydentami, co do przewidywanych skutków regulacji, co praktycznie przekłada się na jakość stanowionego prawa.</p> <p>Proces prowadzenia konsultacji jest wysoce niejasny i nieprecyzyjny. Główny problem stanowi zatem nieumiejętne wykorzystywanie zasięgania opinii lub niekorzystanie z tego instrumentu w ogóle. Wynika to z braku jasnych reguł prowadzenia zasięgania opinii oraz nieuporządkowanego stanu prawnego w tym zakresie, co prowadzi do braku przejrzystości w procesie konsultacyjnym.</p> <p>Zgodnie z regułami granicznymi, określonymi w Regulaminie pracy RM (§ 12.4 i 12.5), organ wnioskujący ma obowiązek konsultacji z instytucjami, których opinia o danej kwestii jest wymagana na podstawie konkretnego przepisu ustawowego. Jeśli nie ma obowiązku ustawowego, decyzję o tym, jakie niepaństwowe organizacje powinny być konsultowane, podejmuje ministerstwo. Jedyną ograniczającą regułą graniczną/merytoryczną jest wymóg, by ministerstwo uzyskało ex post opinię Rządowego Centrum Legislacji (RCL) na temat zakresu społecznych konsultacji (§ 11.1) [...] Brak reguł czasowych, które rządziłyby zewnętrznymi konsultacjami, pozwala ministerstwu określić, kiedy – jeśli w ogóle – pozyskuje zewnętrzne opinie na temat projektów ustaw i ile czasu daje na przygotowanie odpowiedzi.</p> <p>Regułą jest, że ministerstwa nie odpowiadają na przesłane im uwagi do projektów ustaw. Opiniowanie projektów ustaw jest dla organizacji pozarządowych raczej działaniem mającym na celu zaznaczenie swojego stanowiska – z poczuciem, że nie ma się wpływu na kształt projektu ustawy na tym poziomie. Zazwyczaj legislatorzy nie dają nam informacji zwrotnej; w najlepszym wypadku odnoszą się do wszystkich uwag zbiorczo w jednym dokumencie, czasem prezentowanym na stronach www BIP.</p>
--	--	--

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
USTAWA O RADIOFONII I TELEWIZJI		
<p>Brak uregulowań dotyczących zasady „must carry”/”must offer” w odniesieniu do platform satelitarnych, co uniemożliwia rozprowadzanie niektórych programów powszechnie dostępnych typu „free-to-air” za pośrednictwem tych systemów. Zmiany legislacyjne dotyczące zasady „must-carry”/”must offer” są również konieczne ze względu na proces cyfryzacji naziemnej.</p> <p>Zastosowanie zasady „must-carry” przewiduje art. 31 Dyrektywy 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej prawami użytkowników.</p> <p>Obowiązek „must-carry” może być nałożony na różnorakie sieci – kablowe, satelitarne, naziemne i inne służące do rozpowszechniania programów radiowych lub telewizyjnych, wtedy gdy „znacząca liczba użytkowników końcowych takich sieci wykorzystuje je jako swój główny sposób odbierania audycji radiowych i telewizyjnych”.</p> <p>Głównym celem regulacji „must-carry” jest zobowiązanie operatorów do dostarczania swoim abonentom określonych programów, które są powszechnie dostępne bez opłat (programy „free-to-air”) w celu zagwarantowania powszechnej możliwości odbioru tych programów niezależnie od środków technicznych, za pomocą których odbywa się transmisja takich programów. Art. 43 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji obejmuje jedynie operatorów sieci kablowych, pomijając platformy satelitarne. Takie ograniczenie nie znajduje uzasadnienia w Dyrektywie o usłudze powszechnej. Zasada ‘must carry’ powinna opierać się na neutralności techniki zastosowanej w celu rozprowadzania programów telewizyjnych i radiowych. Zmiana brzmienia przepisu jest tym bardziej zasadna, iż obecna liczba abonentów platform satelitarnych wynosi ponad 5 mln, a w większości wypadków ich głównym, a czasami nawet jedynym, sposobem odbioru programów telewizyjnych jest odbiornik satelitarny. Aktualne brzmienie przepisów jest źródłem konfliktów i nadużyć.</p>	<p>Art. 43 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>Nadawcy telewizyjnych programów ponadregionalnych i ogólnopolskich, rozpowszechnianych naziemnie, w tym cyfrowo, oraz dostępnych bez opłat ze strony odbiorców końcowych, powinni zostać zobowiązani do oferowania tych programów (zasada „must-offer”) operatorom kablowym, operatorom platform satelitarnych i innym operatorom rozprowadzającym programy innych nadawców. Operatorzy ci powinni mieć prawo zwrócić się do nadawców programów naziemnych nadawanych free to air i free to view o nieodpłatne udostępnienie tych programów w celu ich włączenia do swoich bukietów programowych.</p> <p>Potrzeba zmian w opisanym zakresie została dostrzeżona w toku prac nad wdrażaniem naziemnej telewizji cyfrowej w Polsce. Postulat przewidujący zmianę w zakresie art. 43 ust. o rtv poprzez dodanie obowiązku „must offer” został uwzględniony w założeniach do ustawy o cyfryzacji nadawania sygnału telewizyjnego oraz projekcie ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej DVB-T.</p>
<p>Ustawa o radiofonii i telewizji – nadawcy, niezależnie od realnych możliwości, oferty rynkowej oraz dostępności audycji, mają obowiązek przeznaczyć określony przez KRRiT czas nadawania programu na audycje wytworzone pierwotnie w języku polskim oraz na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych.</p>	<p>Art. 15 ust. 1 i 3 oraz art. 15a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>Zmniejszyć aktualnie obowiązujący procentowy udział audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim oraz audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w odniesieniu do programów wyspecjalizowanych.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>KRRiT przy określeniu wymaganego udziału audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim oraz audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych, powinna w większym stopniu wziąć pod uwagę charakter nadawanych programów. Wiele bowiem programów o wyspecjalizowanym charakterze, tzw. tematycznych, nie ma szans na spełnienie tak rygorystycznych wymogów określonych w ustawie oraz Rozporządzeniu KRRiT w sprawie niższego udziału w programie telewizyjnym audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim i audycji europejskich. Przykładowo, programy o charakterze sportowym, ze względu na swoją specyfikę, mają szczególnie utrudnione zadanie w zakresie wypełnienia, określonych w Rozporządzeniu „kwot programowych”. Ramówka tych programów opiera się głównie na transmisjach lub retransmisjach rozgrywek sportowych, a ustawodawca nie zaliczył rozgrywek sportowych do audycji europejskich i audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim. Z podobnymi problemami spotykają się nadawcy innych programów tematycznych (np. dokumentalnych, dziecięcych czy kulinarnych).</p>	<p>Art. 15 ust. 1 i 3 oraz art. 15a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>Zmniejszyć aktualnie obowiązujący procentowy udział audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim oraz audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w odniesieniu do programów wyspecjalizowanych.</p>
<p>Uprzywilejowana pozycja mediów publicznych.</p> <p>Konieczne jest uwzględnienie i wspieranie aspiracji wszystkich podmiotów zajmujących się profesjonalnie tworzeniem treści o wysokiej jakości, a nie ograniczanie takiego wsparcia jedynie do mediów publicznej radiofonii i telewizji – takie ograniczenie nie znajduje uzasadnienia zwłaszcza w aspekcie tego, że media publiczne uzyskują spore wpływy z działalności reklamowej, a emitowane przez nie audycje tylko w części można uznać za realizujące tzw. „misję”, a nadto w obliczu tego, że media niepubliczne częstokroć realizują przedsięwzięcia o istotnym znaczeniu z punktu widzenia realizowania „misji” przypisanej do mediów publicznych.</p>	<p>Ustawa o radiofonii i telewizji</p>	<p>Wprowadzenie regulacji dotyczących tzw. „licencji programowych” umożliwiających konkurowanie o środki na programy realizujące „misję publiczną” innym podmiotom na rynku mediów elektronicznych niż publiczna radiofonia i telewizja.</p>
<p>Przygotowane przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego założenia do projektu zmiany ustawy o radiofonii i telewizji, mające na celu wdrożenie dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych („Założenia”), nie realizują przyjętych przez dyrektywę założeń, a nade wszystko założenia wprowadzenia stopniowalnej regulacji, wyrażającej się w zróżnicowaniu zakresu regulacji, w tym stopnia nakładanych obowiązków na dostawców audiowizualnych usług medialnych, w zależności od tego czy mają dotyczyć linearnej, czy też nielinearnej</p>	<p>Założenia do projektu zmiany ustawy o radiofonii i telewizji, mającej wdrożyć Dyrektywę 2007/65/WE o audiowizualnych usługach medialnych</p>	<p>Konieczne jest wyeliminowanie wskazanych założeń w dalszych pracach legislacyjnych nad wdrożeniem dyrektywy.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>audiowizualnej usługi medialnej. Założenie to powinno być realizowane poprzez objęcie audiowizualnych usług medialnych na żądanie węższym zakresem regulacji, uwzględniającym zgodność świadczenia tych usług jedynie z podstawowymi zasadami dyrektywy. Tymczasem, analiza przedstawionych założeń nowelizacji prowadzi do wniosku, że nie realizują one powyższej intencji dyrektywy. Zakładają one bowiem rygorystyczne podejście regulacyjne w odniesieniu do audiowizualnych usług medialnych na żądanie i tym samym, nie uwzględniają motywu 42 preambuły dyrektywy, wskazującego, że ze względu na fakt, iż nielinearne audiowizualne usługi medialne różnią się od przekazu telewizyjnego możliwościami wyboru i kontroli, jakie dają użytkownikowi oraz wpływem, jaki wywierają na społeczeństwo, uzasadnione jest objęcie ich węższym zakresem regulacji.</p> <p>Rygorystyczne podejście regulacyjne w odniesieniu do podmiotów świadczących audiowizualne usługi medialne na żądanie – biorąc pod uwagę skalę generowanych przychodów – uniemożliwi takim podmiotom skuteczne konkurowanie z nadawcami telewizyjnymi, zwłaszcza w Internecie.</p> <p>Rozszerzenie obowiązku promocji audycji europejskich na serwisy internetowe, które często mają charakter wyspecjalizowanych, niszowych, uniemożliwi ich rozwój, a nawet zagrazi istnieniu niektórych z nich.</p> <p>Niczym nieuzasadnione, nierównoprawne traktowanie nadawców telewizyjnych i innych podmiotów świadczących audiowizualne usługi medialne w zakresie prawa do krótkich sprawozdań z wydarzeń o istotnym znaczeniu społecznym.</p> <p>Legalizacja lokowania produktów w linearnych usługach medialnych spowoduje, że przeciętny konsument nie będzie w stanie odnotować przypadków lokowania produktów, co może zaburzać dokonywanie przez niego świadomego wyboru produktów. Dopuszczenie lokowania produktów w audycjach telewizyjnych spowoduje nadto dalszy odpływ środków przeznaczanych na reklamę z prasy do telewizji, utrudniając skuteczne konkurowanie wydawców prasy na rynku mediów .</p> <p>Objęcie przepisami karnymi i karno-administracyjnymi z ustawy o radiofonii i telewizji podmioty świadczące audiowizualne usługi medialne na żądanie nie znajduje uzasadnienia w świetle motywu 42 dyrektywy (zważywszy na zdecydowanie mniejszy wpływ na społeczeństwo nielinearnych audiowizualnych usług medialnych w porównaniu z linearnymi, jak również w aspekcie różnic pomiędzy tymi usługami ze względu na możliwość wyboru i kontroli przekazu – zdecydowanie większy w przypadku usług nielinearnych).</p>	<p>Założenia do projektu zmiany ustawy o radiofonii i telewizji, mającej wdrożyć Dyrektywę 2007/65/WE o audiowizualnych usługach medialnych</p>	<p>Konieczne jest wyeliminowanie wskazanych założeń w dalszych pracach legislacyjnych nad wdrożeniem dyrektywy.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
PRAWO AUTORSKIE		
<p>Brak ustawowego określenia górnego limitu dla wszystkich opłat ponoszonych przez organizacje telewizyjne na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub pokrewnymi.</p> <p>Nadawcy, operatorzy sieci kablowych i platform satelitarnych stale są zaskakiwani nowymi i większymi opłatami z tytułu eksploatacji praw autorskich lub pokrewnych, co skutecznie blokuje prowadzenie długofalowej polityki nadawczej, hamuje rozwój istniejących organizacji telewizyjnych i odstrasza nowych, potencjalnych uczestników rynku środków społecznego przekazu. Pośrednio problem ten dotyka również odbiorców (abonentów) korzystających z usług nadawców, operatorów sieci kablowych i platform satelitarnych – zwiększone opłaty na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania przekładają się na zwiększenie kwoty abonamentowej.</p>	<p>Brak w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych zapisu, który ograniczyłby niekontrolowany wzrost roszczeń organizacji zbiorowego zarządzania wysuwanych wobec użytkowników praw autorskich i pokrewnych (nadawców, reemitentów). Obecnie każda z organizacji zbiorowego zarządzania może ubiegać się o zatwierdzenie własnych tabel wynagrodzeń.</p>	<p>Ustawowe określenie łącznej, górnej granicy obciążeń z tytułu praw autorskich i artystycznych wykonań wydaje się – w sytuacji, gdy na polskim rynku audiowizualnym działa kilkanaście organizacji zbiorowego zarządzania i to często o pokrywającym się zakresie zarządzania (te same pola eksploatacji i te same kategorie twórców i wykonawców), jedynym i oczywistym rozwiązaniem. Proponowany przez użytkowników pułap obciążeń na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania wynoszący odpowiednio 3% od przychodu z tytułu nadawania i 1,5 % od przychodu z tytułu reemisji, pozwala na normalne funkcjonowanie użytkowników, stanowi godziwe wynagrodzenie dla twórców a zarazem wprowadza porządek w obszarze działań organizacji zbiorowego zarządzania prawami.</p>
<p>Brak ustawowych procedur dotyczących sposobu wyłaniania wspólnej reprezentacji wszystkich, funkcjonujących na rynku audiowizualnym, organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub pokrewnymi umocowanej do działania w imieniu wszystkich organizacji lub jednego podmiotu, w którego gestii zostałyby skupione prawa przynależne wszystkim obecnie działającym organizacjom zbiorowego zarządzania.</p> <p>Polska jest krajem, gdzie stosunkowo łatwo można uzyskać zezwolenie na wykonywanie zbiorowego zarządu prawami. Obecnie funkcjonuje na rynku polskim aż kilkanaście organizacji zbiorowego zarządzania – liczba niespotykana w innych krajach europejskich. Ta sytuacja doprowadziła do tego, że zakresy udzielonych zezwoleń poszczególnych organizacji na prowadzenie zarządu zaczęły dotyczyć tego samego obszaru: tej samej kategorii utworów, twórców, pól eksploatacji.</p>	<p>Brak zapisów umożliwiających użytkownikowi podpisanie umowy generalnej (licencyjnej) z jednym podmiotem (organizacją zbiorowego zarządzania) obejmującej wszystkie prawa autorskie i pokrewnie na jednym polu eksploatacyjnym, które obecnie zarządzane są przez kilka organizacji zbiorowego zarządzania (w szczególności dotyczy to nadawania i reemitowania programów telewizyjnych lub radiowych). Taki stan rzeczy powoduje, że nadawca/reemitent musi, aby mieć uregulowaną sytuację prawną w zakresie korzystania na jednym polu eksploatacyjnym z przedmiotów praw autorskich lub pokrewnych, zawrzeć umowę licencyjną z kilkoma organizacjami zbiorowego zarządzania.</p>	<p>Określenie maksymalnej granicy obciążeń nadawców na rzecz organizacji zbiorowego zarządu, przy równoległym funkcjonowaniu na rynku praw autorskich co najmniej kilkunastu organizacji zbiorowego zarządzania, których zakresy działania zachodzą wzajemnie na siebie i nie sposób różnic reprezentowanego ich repertuaru, wymusza konieczność wskazania przez ustawodawcę jednego podmiotu reprezentującego wszystkie te organizacje i pobierającego na ich rzecz należne im wynagrodzenie.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Niedostateczne regulacje w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zakresie ochrony praw autorskich.</p> <p>Obowiązujące przepisy o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie nadążają za rozwojem technologicznym i pozostają nieadekwatne do aktualnych możliwości w zakresie kopiowania i rozpowszechniania utworów, w tym zwłaszcza w sieci Internet. Powoduje to brak mechanizmów pozwalających na skuteczną ochronę praw podmiotów uprawnionych z tytułu praw autorskich i praw pokrewnych.</p>	<p>Prawo autorskie</p>	<p>Konieczne zmiany w zakresie przepisów o dozwolonym użytku, w tym:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. zniesienie licencji ustawowej określonej w art. 30 ustawy dla ośrodków dokumentacji i informacji, na który to przepis powołują się firmy monitorujące media, jako na podstawę wykorzystywania w swojej działalności treści, do których prawa przysługują wydawcom prasy, bez potrzeby uzyskiwania zgody wydawców prasy, 2. ograniczenie dozwolonego użytku prywatnego – art. 23 ustawy.
PRAWO PRASOWE		
<p>Istnieją liczne przypadki wskazujące na nadmierną i nieproporcjonalną ingerencję państwa w swobodę wypowiedzi prasowej. Najbardziej dotkliwym środkiem represji pozostaje odpowiedzialność karna za zniesławienie (przewidziana kodeksem karnym) oraz przepisy prawa prasowego w części dotyczącej środków karnych. Istnienie sankcji karnych „za słowo” powoduje tzw. efekt mrożący, ograniczając istotnie swobodę wypowiedzi dziennikarskiej. Wpływa to istotnie na zakres, charakter i ryzyka oraz koszty związane z działalnością przedsiębiorców medialnych (wydawców prasy, nadawców radiowych i telewizyjnych). Istnienie tych norm karnych jest powodem protestów i krytyki pod adresem polskiego ustawodawcy ze strony tak polskich, jak i międzynarodowych organizacji pozarządowych zajmujących się tą problematyką.</p>	<p>Art. 212 § 2 k.k. oraz art. 45, 46 ust. 1, 47, 48, 49 i 49a ustawy – prawo prasowe z 1984 r.</p>	<p>Należy w całości skreślić przepisy art. 212 – 216 k.k. oraz wskazane przepisy karne zawarte w ustawie – prawo prasowe. Odpowiedzialność „za słowo” winna mieć charakter wyłącznie cywilnoprawny, a nie karny. Powództwo cywilne winno być wystarczającym i jedynym środkiem ochrony dóbr osobistych i „represjonowania” osób winnych ich naruszeń.</p>
<p>Przepisy prawa prasowego przewidują nadal obowiązek nieodpłatnego publikowania w prasie rozmaitych komunikatów urzędowych pochodzących od organów władzy państwowej lub samorządowej. Obowiązek ten dotyka z reguły wydawców prasowych, którzy na własny koszt zobligowani są do publikowania np. rozmaitych obwieszczeń lub uchwał lokalnych władz państwowych lub samorządowych.</p>	<p>Art. 34 ustawy – prawo prasowe</p>	<p>Należy wprowadzić obowiązek odpłatności za publikowanie tego typu ogłoszeń, za wyjątkiem ogłoszeń dotyczących stanów nadzwyczajnych np. w przypadku klęsk żywiołowych. W warunkach rynkowej i bardzo konkurencyjnej gospodarki, nie powinny obowiązywać przepisy, które odciążają niektórych przedsiębiorców tego typu niezrozumiałymi daninami na rzecz Skarbu Państwa.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
USTAWA O RACHUNKOWOŚCI		
<p>Badanie sprawozdań finansowych jednostek sporządzonych zgodnie z MSR. Treść art. 64.3 została zmieniona przez ustawę z dnia 18 marca 2008 roku (Dz.U.08.63.393) i ma zastosowanie po raz pierwszy do sprawozdań finansowych za rok obrotowy rozpoczynający się w 2009 r. Tym samym wszystkie spółki sporządzające sprawozdania finansowe zgodnie z MSR podlegają badaniu, niezależnie od wielkości – nie obowiązują w tym przypadku wyłączenia ilościowe wskazane np. w art. 64.1 pkt.4. Obowiązek badania „małych” spółek naraża je na dodatkowe koszty, a w samej grupie kapitałowej utrudnia stosowanie jednolitej polityki rachunkowości. Audyt małych spółek zwiększa nie tylko koszty audytu rocznego całej grupy kapitałowej, ale również zwiększa po każdej stronie ilość zasobów ludzkich oraz innych narzędzi niezbędnych do przeprowadzenia takiego badania. Co więcej nie można, przy tak skonstruowanych zapisach, przestać stosować MSR, by te koszty ograniczyć – można jedynie wyjść z grupy kapitałowej, by móc wrócić do sporządzania sprawozdania według ustawy o rachunkowości.</p>	<p>Art. 64.3 ustawy o rachunkowości</p>	<p>Należy zastosować ograniczenia ilościowe podobne do tych wskazanych w art. 64.1 pkt. 4, by nie nakładać obowiązku badania sprawozdań finansowych sporządzanych zgodnie z MRS przez „małe” spółki.</p>
PRAWO PRACY		
<p>Konieczność poinformowania o zamiarze wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony reprezentującą pracownika zakładową organizację związkową.</p>	<p>Art. 38 Kodeksu pracy</p>	<p>Wykreślenie tego obowiązku z k.p. Roszczenia ze stosunku pracy, w tym także zasadność i legalność rozwiązania umowy o pracę podlegają sądowej kontroli.</p>
<p>Przesłanki niezwłocznego rozwiązania stosunku pracy z winy pracownika powinny wyłączać stosowanie przepisów o ochronie stosunku pracy.</p>	<p>Art. 52 Kodeksu pracy</p>	<p>Wyłączenie szczególnej ochrony stosunku pracy w sytuacji konieczności rozwiązania stosunku pracy z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków przez pracownika. A w razie przegrania sporu w sądzie pracy przywrócenie do pracy, chyba, że pracownik będzie wolał odszkodowanie.</p>
<p>Obecny kształt art. 772 Kp powoduje sytuacje, w których brak porozumienia stron pozbawia pracowników zakładowych źródeł prawa. Jest to zły stan, zwłaszcza w sytuacji, gdy po rozwiązaniu zakładowego układu zbiorowego pracy (ZUZP) w zakładzie pracy brak jakichkolwiek źródeł prawa pracy.</p>	<p>Art. 77² Kodeksu pracy</p>	<p>Istnieje potrzeba uregulowania prawnego sytuacji, kiedy po wypowiedzeniu układu zbiorowego pracy nie dochodzi do porozumienia między pracodawcą i zakładową organizacją związkową w kwestii dotyczącej obowiązywania prawa wewnętrznego u pracodawcy. W praktyce pracodawca nie może wydać regulaminu wynagradzania bez zgody związku zawodowego pomimo istnienia takiego obowiązku. W szczególności konieczna jest zmiana art. 772 Kp, którego kształt skutecznie utrudnia zmianę warunków pracy i płacy po wypowiedzeniu lub rozwiązaniu układu zbiorowego pracy. Zmiana treści art. 772 Kp ma charakter systemowy.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Czas pracy – równoważenie okresu odpoczynku.	Art. 132 Kodeksu pracy	Dookreślić jak ma wyglądać równoważenie odpoczynku dobowego.
Brak pełnej możliwości wywiązania się pracodawcy z obowiązku rekompensowania pracownikowi czasu pracy. Jeśli pracownik wykonuje pracę w dniu dla niego wolnym od pracy wynikającym z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy (sobota), to pracodawca ma jedynie możliwość udzielenia innego dnia wolnego do końca okresu rozliczeniowego.	Art. 151 ³ Kodeksu pracy	Umożliwienie pracodawcy pełnego wywiązania się z obowiązku rekompensowania pracownikowi czasu pracy. Jeśli pracodawca nie ma możliwości udzielenia innego dnia wolnego (np. kończy się okres rozliczeniowy), to należy umożliwić mu wypłatę pracownikowi stosownego dodatku do wynagrodzenia za każdą godzinę pracy w dniu wolnym od pracy. Analogiczne rozwiązanie obowiązuje w przypadku pracy wykonywanej w niedziele i święta (Art. 151 ¹¹ Kodeksu pracy).
Niejasność i niespójność oraz brak elastyczności przepisów dotyczących czasu pracy. Przepisy te nie są dostosowane do warunków pracy, które wymuszają większą elastyczność pracownika w miejscu pracy.	Dział szósty (Czas Pracy) Kodeksu pracy	Należy zapewnić większą czytelność przepisów m.in. w zakresie norm czasu pracy, zlikwidować pojęcie doby pracowniczej, zapewnić większą swobodę pracy w godzinach nadliczbowych (np. doprecyzować pojęcia pracy w godzinach nadliczbowych, zmniejszyć wysokość dodatków w godzinach nadliczbowych, ujednoczyć zasady rekompensowania pracy w nadgodzinach), wydłużyć okres rozliczeniowy do 12 miesięcy i go upowszechnić, tzn. wprowadzić niezależnie od profilu firmy i warunków atmosferycznych, co wpłynie dodatnio na elastyczność przedsiębiorstw i spowoduje stabilizację zatrudnienia.
Obecnie w przepisach regulujących urlopy wypoczynkowe można odrębnie cztery „rodzaje urlopu wypoczynkowego” – wypoczynkowy, na żądanie, zaległy wypoczynkowy i zaległy na żądanie. Brak jednolitego traktowania urlopów wprowadza w błąd np. w przypadku odwołania pracownika z urlopu czy zmiany terminu urlopu. Nie jest jasne czy postanowienia rozdziału i w tym zakresie powinny być stosowane do urlopu na żądanie.	Dział siódmy Rozdział I Urlopy wypoczynkowe	Usunięcie z K.p. przepisów regulujących urlop na żądanie lub wyraźne uregulowanie urlopów na żądanie.
Niewykorzystywanie przez pracowników urlopu wypoczynkowego w najpóźniejszym, dopuszczonym ustawowo terminie.	Art. 168 Kodeksu pracy	Nie należy wyłączać niewykorzystanego w roku poprzednim urlopu na żądanie. Urlop ten od 1.01. następnego roku powinien stać się zwykłym zaległym urlopem z obowiązkiem jego wykorzystanie w I kwartale.
Brak precyzyjnego określenia o jakim obniżeniu wymiaru czasu pracy jest mowa w przepisach	Art. 186/8 Kodeksu pracy	Nowelizacja Kp z 2008 r. dająca 12-miesięczną ochronę pracy, gdy kobieta powracająca z urlopu macierzyńskiego wystąpi o zmniejszenie wymiaru etatu nie precyzuje od jakiego zmniejszenia ta ochrona obowiązuje. Dlatego wniosek o wymiar 11/12 też musi być przez pracodawcę zrealizowany.

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Ograniczenie swobody pracodawcy w kształtowaniu struktury organizacyjnej firmy, poprzez nakazanie podległości służby BHP osobie zarządzającej jednostką organizacyjną lub osobie wchodzącej w skład tej jednostki, nakaz utworzenia służby bhp, określenie zadań pracowników, zakaz wyznaczania innych zadań osobom zajmującym się bhp.</p>	<p>Rozporządzenie Rady Ministrów z 2.09.1997 r. w sprawie służby bezpieczeństwa i higieny pracy</p>	<p>Uchylenie rozporządzenia.</p>
<p>Nadmierna biurokracja w budowaniu relacji pracodawca–związki zawodowe na poziomie zakładu pracy. W sytuacji, gdy w zakładach pracy działa kilka organizacji związkowych, oznacza to wzrost kosztów pracodawcy oraz trudności w realizacji przez pracodawcę zobowiązań względem ZOZ (ustalenie regulaminu wynagrodzeń czy negocjowanie układu zbiorowego pracy z kilkoma organizacjami, rozszerzony katalog chronionych funkcjonariuszy związkowych).</p>	<p>Dział jedenasty (Układy Zbiorowe Pracy) Kodeksu pracy</p>	<p>Ograniczenie obowiązków pracodawcy względem zakładowych organizacji związkowych.</p>
<p>Brak regulacji określającej zakres stosowania prawa wewnętrznego u pracodawcy po wypowiedzeniu układu zbiorowego pracy.</p> <p>Po orzeczeniu TK i uchyleniu niezgodnych z Konstytucją przepisów nie dokonano zmian Kodeksu pracy, dostosowujących prawo układowe do warunków gospodarki. Istnieje potrzeba uregulowania prawnego sytuacji, kiedy po wypowiedzeniu układu zbiorowego pracy nie dochodzi do porozumienia między pracodawcą i zakładową organizacją związkową w kwestii dotyczącej obowiązywania prawa wewnętrznego u pracodawcy. W praktyce pracodawca nie może wydać regulaminu wynagradzania bez zgody związku zawodowego pomimo istnienia takiego obowiązku.</p>	<p>Dział jedenasty (Układy zbiorowe pracy) Kodeksu pracy</p>	<p>Konieczna jest zmiana art. 772 Kp, którego kształt skutecznie utrudnia zmianę warunków pracy i płacy po wypowiedzeniu lub rozwiązaniu układu zbiorowego pracy.</p>
<p>Zbyt szeroki zakres szczególnej ochrony pracowników przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę.</p> <p>Istnieje ok. 40 grup pracowników (np. społeczni inspektorzy pracy) korzystających ze szczególnej ochrony przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę. Pracodawca nie może ich zwolnić, np. nie może wypowiedzieć umowy o pracę pracownikowi, któremu brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli okres zatrudnienia umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem tego wieku.</p>	<p>Przepisy różnych ustaw (m.in. dotyczące pracowników pełniących funkcje z wyboru w samorządach zawodowych)</p>	<p>Powodem ustanowienia szczególnej ochrony dla wybranych grup jest potrzeba zapewnienia poczucia stabilizacji i bezpieczeństwa zatrudnienia dla pracowników w określonych sytuacjach. Jednak szeroki zakres ochrony nadmiernie ogranicza pracodawców w prowadzeniu własnej polityki zatrudnienia i racjonalnym zarządzaniu firmą. Stąd celowe wydaje się dokonanie weryfikacji tych grup pracowników.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Ustawa o społecznej inspekcji pracy nie określa dopuszczalnej liczby społecznych inspektorów pracy u pracodawcy, prowadzi to do nadużycia prawa poprzez wybór pracowników w celu ochrony ich stosunków pracy. Zjawisko nasiliło się po zmianie ustawy o związkach zawodowych, w której określone zostały limity chronionych i zwolnionych z obowiązku świadczenia pracy działaczy związkowych.</p>	<p>Ustawa o społecznej inspekcji pracy</p>	<p>Zmiana ustawy o sip i uszczegółowienie przepisów w tym zakresie. Określenie max. liczby sip zależnie od wielkości pracodawcy i zdefiniowanych zagrożeń wynikającej z charakteru działalności.</p>
<p>Przerzucenie kosztów funkcjonowania społecznej inspekcji pracy na pracodawcę.</p>	<p>Art. 14 ustawy o społecznej inspekcji pracy</p>	<p>Społeczna inspekcja pracy jest kierowana przez zakładowe organizacje związkowe, one min. określają liczbę społecznych inspektorów pracy, dlatego też powinny ponosić koszty funkcjonowania sip lub precyzyjnie określić w ustawie jakie koszty musi ponosić pracodawca.</p>
<p>Niewystarczający zakres instrumentów w rozstrzyganiu sporów na poziomie zakładu. Brak sądowej kontroli legalności sporu zbiorowego.</p>	<p>Ustawa z dnia 23 maja 1991 o rozwiązywaniu sporów zbiorowych</p>	<p>Doprecyzowanie warunków nielegalności strajku. Konieczność sądowej kontroli legalności sporu zbiorowego i strajku oraz instrumentów egzekwowania prawa w sytuacjach niepraworządności sporu zbiorowego.</p>
<p>Niewystarczający zakres instrumentów w rozstrzyganiu sporów na poziomie zakładu pracy. Pracodawca nie ma możliwości reagowania w przypadku, gdy strajk jest nielegalny, tzn. gdy pracownicy powstrzymują się od wykonywania pracy bez uprzedniego wyczerpania możliwości rozwiązania sporu jakie wskazuje Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych.</p>	<p>Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych</p>	<p>Ustanowienie prawa do lokautu defensywnego, dopuszczanego postanowieniami Europejskiej Karty Społecznej (art. 6 ust. 4) w odniesieniu do strajków nielegalnych.</p>
<p>Nadmierne obowiązki pracodawcy dokonującego zwolnień grupowych. W przypadku zwolnienia monitorowanego pracodawca jest obowiązany podjąć działania polegające na zapewnieniu pracownikom przewidzianym do zwolnienia lub będącym w trakcie wypowiedzenia lub w okresie 6 miesięcy po rozwiązaniu stosunku pracy lub stosunku służbowego usług rynku pracy realizowanych w formie programu.</p>	<p>Art. 70 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy</p>	<p>W związku z uchwaleniem ustawy wprowadzono nieczytelne zapisy o tzw. zwolnieniach monitorowanych, przerzucając słuszne obowiązki związane z pomocą osobom zwalnianym grupowo na pracodawcę. Konieczność współdziałania pracodawcy z pracownikami urzędów pracy nie budzi zastrzeżeń, jednak to obowiązkiem urzędów pracy, których działania finansuje pracodawca (ze składki na Fundusz Pracy), powinno być przedstawienie odpowiedniej oferty urzędu dla zwalnianych pracowników.</p>

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Ustawa o związkach zawodowych w wymiarze, w jakim dotyczy zakładowych organizacji związkowych nadaje małym związkom zawodowym praktycznie takie same prawa jak dużym. Jedyne, czym się różnią reprezentatywne związki zawodowe tj. posiadające co najmniej 7% lub 10% członków od pozostałych organizacji związkowych to uczestnictwo w negocjacjach zakładowego układu zbiorowego pracy (ZUZP) oraz powoływanie rad pracowniczych na podstawie ustawy o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji. Prowadzi to do sytuacji, gdzie związek zawodowy, który nie jest reprezentatywny musi być w praktyce traktowany na równi ze związkiem reprezentatywnym oraz ma bardzo zbliżone prawa. W skrajnych przypadkach, niewielka grupa ludzi decyduje o losach całej załogi i firmy, a także jej wizerunku.</p>	<p>Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych</p>	<p>Określenie nowych zasad reprezentatywności związków zawodowych.</p>
<p>Zapisy o obowiązku organizowania przez pracodawców palarni w zakładach zatrudniających powyżej 20 pracowników.</p> <p>Obowiązek organizowania przez pracodawców pomieszczeń o powierzchni min. 8 m² dla kobiet w ciąży i karmiących.</p>	<p>Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy</p>	<p>Zmiana zapisu o konieczności organizowania pomieszczenia – na konieczność organizowania „miejsca”. Najlepiej wykreślenie z definicji pomieszczenia socjalne – palarni.</p>

Związek Pracodawców Prywatnych Mediów

powstał w 1998r. i w tym samym czasie wstąpił do Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych Lewiatan. Obecnie Związek liczy 23 członków. Przynależności do Lewiatana umożliwia przedstawicielom Związku uczestnictwo w procesie legislacyjnym krajowym i unijnym oraz występowanie z wnioskami do Trybunału Konstytucyjnego w obronie interesów przedsiębiorców. Związek przekazuje swoim członkom, środowiskowi opiniotwórczym, a także politykom ocenę sytuacji gospodarczej oraz propozycje korzystnych dla sektora i całej gospodarki rozwiązań prawnych. Działania Związku skierowane są głównie na reprezentację interesów oraz poprawę warunków działania sektora medialnego. Równocześnie jednak przedstawiciele Związku uczestniczą w działaniach Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych Lewiatan zabiegając o poprawę otoczenia gospodarczego przedsiębiorstw sektora prywatnego. Do takich działań można zaliczyć: opiniowanie prawodawstwa unijnego, kwestii branżowych i horyzontalnych, czy też działania zmierzające do uelastyczenia stosunków pracy.

Członkami Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych Lewiatan są największe firmy telekomunikacyjne działające na polskim rynku: Telekomunikacja Polska S.A., Polska Telefonia Cyfrowa Sp.z.o.o. oraz Polkomtel S.A.

Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan

Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan powstała w styczniu 1999 r. Skupia dziś 59 branżowych i regionalnych związków pracodawców oraz 23 członków indywidualnych. W sumie reprezentujemy około 3500 firm, zatrudniających ponad 600 tys. pracowników. Nasz główny cel to konkurencyjność polskiej gospodarki i sukces polskich przedsiębiorstw.

Najważniejsze postulaty PKPP Lewiatan to:

- Niższe i prostsze podatki
- Niższe koszty pracy
- Liberalizacja prawa pracy
- Ograniczenie biurokracji
- Lepsze prawo gospodarcze
- Przyjazny klimat dla przedsiębiorczości
- Tańsze i sprawniejsze państwo
- Rozwój dialogu społecznego

Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan skutecznie wykorzystuje uprawnienia, jakie przysługują organizacjom pracodawców w Polsce. Od początku istnienia członkowie i eksperci PKPP Lewiatan zaopiniowali ponad 1400 projektów ustaw i rozporządzeń z różnych sfer prawa gospodarczego, podatkowego, finansowego, stosunków pracy, ubezpieczeń, prawa branżowego, zabiegając o uwzględnienie postulatów przedsiębiorców na wszystkich etapach procesu legislacyjnego.

PKPP Lewiatan jako członek Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych opiniuje tak ważne regulacje gospodarcze, jak budżet, prawo pracy, prawo gospodarcze, a także zgłasza pod obrady Komisji najważniejsze dla jej członków sprawy.

Jesteśmy jedyną polską organizacją pracodawców należącą do BUSINESSEUROPE, największego reprezentanta europejskiego biznesu. Wiceprezydentem tej organizacji jest Henryka Bochniarz, prezydent PKPP Lewiatan. Utrzymujemy też własne biuro przedstawicielskie w Brukseli. Dzięki temu mamy znaczący wpływ na ustawodawstwo unijne.

Określenie roli i zadań nadawców z urzędami dystrybucyjnymi, procedury z systemów dystrybucyjnych, procedury z może być tylko tymczasowa i musi powołać na siebie uwagę. W tym celu, w celu dostawcy energii był świadomy swoich pryncypów. Wprowadzenie do Ustawy Prawo energetyczne, w szczególności w art. 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

www.pkplewiatan.pl

PUBLIKACJA BEZPŁATNA